

«БЪЛГАРИЯ» излиза въ сръб-
да и сѣбота
Годишната ѿна прѣдплатена
е: у Цариграда 150 гр. найме
а вънъ отъ Царграда 200 гр.
кайме.
Единъ листъ гроша.

БЪЛГАРИЯ

Писмата които ся отнасятъ
до Редакціята надписватъ ся
до Драгана Цанкова.
Лицата у които става подпис-
ката, отговарятъ за Вѣстникътъ
Нищо не ся плаща за какво
то ся вѣсти въ «България»

ВѢСНИКЪ ЗА БЪЛГАРСКИ-ТЫ ИНТЕРЕСИ.

Подписката сѣмъ у Цариградъ при Драгана Цанкова управителя на Вѣстникътъ въ печатницѣта му на Галата. — Въ Търново у Г-на П. Кисичкова, въ Шу-
мова, въ Калояръ у Г-на Х. Дикова, въ Сливенъ у Г-на Г. Данчева, въ Пловдивъ у Г-на І. Груска въ Пазарджикъ у Г-на Б. Миркова, въ Ямболъ у
Г-на Георгия Мангоса, въ Анастасия у Г-на Р. Теодорова въ Разградъ у Г-на Велико Петровъ, въ София у Г-на Х. Мано Стоянова, въ Котель у Г-на Сав-
ска у Г-на Христова Чорджи, въ Ловичъ у Г-на М. Павлова, въ Кюстендилъ у Г-на Док. Па. Христова, въ Велесъ у Г-на І. Икономова, въ Софуй у
Г-на К. Дървезостъ, въ Сиево у Г-на Миня Раткова, въ Бургасъ у Г-на Койча Рийкова, въ Свищовъ у Г-на П. Д. Станчогу, въ Руссе у Г-на Петри Вла-
това, въ Гюргеу Г-да БрМ. и А. Аврамовича, въ Ибраида у Г-на М. Поповича, въ Галацъ у Г-на Бр. Добровича, въ Варна у Г-на Бр. Георгиевича, въ Бу-
орещъ у Г-на Ича Минчо, въ Тулча у Г-на Г. Д. Карловски, въ Изаиръ у Г-на Г. Шопова.

УПРАВИТЕЛЬ И ИЗДАТЕЛЬ ДРАГАНЪ ЦАНКОВЪ.

Днесъ «БЪЛГАРИЯ» начнува вто-
рата година юбиларданіето си.

Ще е лесно начитаелити ни и въ-
обще на сичкии ни Българи да поз-
наятъ сичкити спикъ, препятствія,
интриги, зломысли, само сръщнахмъ
по пътьтъ си рѣзедогодишно раз-
стояніе, като ни изиде една година. Сич-
ко което непрелѣна нашѣтъ на-
родъ имаша ни силнѣ туриха го въ
дѣйствиѣ. Нѣмало омискити въли
които, като срашно с хвърлятъ ме-
жду морскити дѣлбачи и небеспото
пространство, огиватъ уетно да бі-
лятъ твърдити основнѣ на приморскити
камани; тѣй чудовити и нашити не-
пріятелѣ си имавиха въ полезна по-
стъпки и нашѣтъ народъ повече отъ
сѣкога, начинада познаваяната предъ
която бѣше трень.

Нѣкой единородци влиа отъ чуж-
да сила участузаха въ тѣ лукави по-
стъпки и въ осѣднатити нѣя врѣмена
нѣмъ ся намѣхмъ предъ дво зрѣла-
ще което отиваше едначѣрна за-
висть.

Г. Екзархъ, подкупенъ и под-
буденъ отъ ап-славистити пан-ел-
ленистити, бѣше първиятъ на посѣй
трѣни въ дѣлѣти ни. Той се развика
противъ нѣмъ, въ общото жѣніе на
нашѣтъ народъ отласна помощта му.
И, когато испита сичкити средства за
да прекаръ нашѣтъ листъ за юдоэри-
теленъ предъ очити на милити ни съ-
отечественници, като ги довърши сич-
ки безъ да имъ утѣшеніето а спо-
лучи въ шпоо, Г. Екзархъ прибѣ-

гна до едно дѣло, негли до най край-
ното, което можеше да тури поне от-
чаяніе въ духоветѣ.

Повече отъ три пѣти наредъ, нѣ
извѣсти, съ възхитителенъ начинъ, пре-
стануваніето на «БЪЛГАРИЯ» което
отъ сичко сѣрдце молитвуваше.
«Сичко ся свершило за Латинія, ду-
маше той най послѣ, папишакити ка-
лугери и калугерци отворици стѣпаніе
за да я подкрѣлятъ.»

Едно такова признапіе доказва до-
ста чувствата на Редакторътъ на Ц.
Вѣстникъ.

Нѣ при сичко това какво ся случи?
Случи ся че нѣмъ, които имашмъ на
сѣрдце интересити на милити ни на-
родъ, които разумѣхмъ отъ рано жи-
лостното състояніе, нѣмъ, думаме, не
ся отчаяхмъ отъ подобни клевети, отъ
подобни интриги които ся мѣчяха да ни
подбуждатъ вещественни смутни въ
дѣло.

Напротивъ, това ни утвърди повече
въ постоянното пристѣпване къмъ
цѣльта която си турихмъ предъ очити
още отъ началото. И Г. Екзархъ,
който мисляше да ни повреди, не на-
прави друго освѣнъ да подтвърди по-
ложеніето ни.

Отъ друга страна, нѣмъ намѣхмъ
на сѣкадѣ у нашити българи едно по-
хвално расположеіе, къмъ насъ, къмъ
листътъ ни и благодареніе на ревни-
остта имъ и на великодушіе то имъ
«БЪЛГАРИЯ» сѣдѣва съ дързостъ
дѣлото си.

Тѣ разумѣха че нашето дѣло зави-
си отъ тѣхъ отъ тѣхити малко много

сѣстраданія, малко много жертви и по-
бързаха да отговорятъ на службата си.
Колкото повече сѣстраданія ни пока-
заха толко повече ся мѣчихмъ да по-
колку.

нѣмъ желаніята имъ, нуждити имъ,
ни ся умножи.

Сѣкой го знай. — Нѣмъ
дѣли въ Московія и Европа да го-
симъ за въ полза на Българскитѣ на-
родъ, и сѣдѣвателно нѣмъ неможихмъ
да намѣримъ едно състояніе на друго
мѣсто освѣнъ въ сѣрдцата на съоте-
чественниците си които като познаха
нашего дѣло, ни припесоха заслужи-
ти си.

Отъ наша страна нѣмъ сме сѣкога
готови да ся отераямъ на спомоще-
ствователити си и въобще на сичкити
ни българи. Ако сѣдѣ малко видимъ
че числото на спомоществователити ни
ся умножи повече отъ колкото ся
днесъ, нѣмъ ще си направимъ дѣлж-
ность да умножимъ листоветѣ си.

Къмъ-то Славийшіянтъ при вы-
соката порта Министръ иностран-
ныхъ дѣлъ, ФУАТЬ наша.

ВАШЕ ВЫСОКОПРЕВЪС-
ХОДИТЕЛСТВО!

Сѣдѣ като принасямъ рабскитѣ си
до земля поклоненія Вашему високо-
превѣсходителству, нѣмъ смиреннѣши-
тѣ жители на долоявеннитѣ двѣ казии
сѣмѣмъ да изразимъ предъ васъ сѣр-
дечнитѣ наши чувствованія касателно
за нашѣтъ найвѣренъ на държавата

Понеже както познавате Ваше Высокопревѣсходительство, тъйзи безправда е тѣжала още на нашитѣ бащи, а въ сегашната епоха, когато Н. И. В.

Това забележено и отлично, ние ще на-
жим, както и другата казакче, че на гръ-
цките владци които протестуваха, имъ
трябваше, за да получатъ цѣлата сд, една
свѣа която, за да е по плодотворна, е не-
избѣжно да иди отъ единъ народъ не гръд-

Задѣлата думать нѣмой краини човѣщл-

дѣятелностъ финансови рѣфор-
ми които предприѣ да въведе въ импе-
ріята. Комисіята, опредѣлена за това,
работи съ голѣмо прилѣжаніе и стара-
ніята ѝ не ще си забавятъ да произ-
ведатъ плодътъ който ся чака.

Погубваніето на кайметата което бѣше
първото дѣло на грижати ѝ приближава
да ся извърши. За да турѣ единъ редъ
въ търговіята, тя рѣши още, по импе-
раторска воля, да опредѣли на моне-
ди ти една постоянна цѣна и тая
мѣрка ся начала да ся турѣ въ дѣйстви-
е въ провинціити. Главинти управители
приѣха заповѣдъ да извършатъ тая мѣр-
ка да турятъ цѣната на турската лира
100 гр., на английската 110, и на фран-
цузската 86 1/2.

За да не стане много вреда на търгов-
цати, по възрѣшани да снематъ по малко
цѣната на монедити. Тѣй въ Едирне тур-
ската лира отъ 140 спаднала на 128. Въ
Солунъ това скачване ше начали да ся
тури отъ първи Априлѣ; въ Смирна слѣдъ
Рамезанътъ.

Ето текстътъ на депешата които Г.
Бернъ отправилъ до Г. Тувинелъ относно
за сѣдиненіето на Савоа съ
Франція и за които говоримъ въ Поди-
ескіятъ си изгладъ.

«Поздравявамъ васъ, по слѣдствие
депеша отъ Бернъ, дълженъ
извѣстѣя на В. Сардинскіятъ царь,
но за сѣдиненіето на Савоа
и, една нота съ която иска
на завѣщаніята на трактатътъ
отъ 1816 межау Сардинія и
Франція за въ точности които ся от-
носно оставката на сегашната

кѣнъ сѣмъ да приложѣ че мѣсто
прѣво глѣда особито сѣкое съ-
единѣне неутралити провинци, Ка-
біе, и Генова съ една друга
сила че сѣ въ противорѣчіе съ
завѣдѣ на трактатити отъ 1815
които имѣли сѣ тѣ провинци
за въ на Швейцарската неутрал-
ностъ, не правятъ частъ отъ кон-
федераткато обивава: «че тѣ провин-
ци тѣ имѣтъ неутралността;
на Швейцарія. Съ истѣтъ начинъ като
че надлежѣ тая послѣдната.»

«За сѣмъти поученія ми на-
гата дѣла, които си научѣ заблѣж-
ваніята които имѣтъ честь да въ изложѣ
устно на тѣмъ, да протестувамъ
противъ сѣмъ мѣрка която ше има за
да сѣединѣ на провинци съ Фран-
цозъ ерпейскити сили, на които
американското правителство иска да
и тоя въпросъ, ся рѣшатъ връхъ

«Ползувамъ ся отъ тоя случай за да
подновѣ, Господине, увѣреніето на вы-
сокото ми уваженіе. подписъ Кернъ.»

СВЪКАКВИ НЪЩА И НОВИНИ

— Английскити вѣстници обнародватъ
слѣдующата депеша, пратена отъ Виенна
9-21 Марта вечерята.

«Г. Штангеръ, посланникъ швейцар-
ски, представи на контъ де Рехбергъ
едно окръжно писмо съ което федерал-
ніятъ съвѣтъ протестува, предъ силити
които поржичелствуватъ виенскіятъ
трактатъ, противъ сѣкоя мѣрка която
ше има за цѣль сѣдиненіето на Кабле
и Фосини съ Франція.

Контъ Рехбергъ отговори че Австрія
пази рѣшителніятъ си отговоръ додѣ ся
увѣри за истинното расположеніе на
Европа; нѣ паумилъ на Г. Штангеръ
че въ послѣдната година, когато фран-
цузскити войски ся принесоха отъ Ку-
лозъ на Шамбери, австрийското прави-
телство ся мѣчи напусто да представи
на Швейцарія и на голѣмити сили че
неутралността на тая частъ на Швей-
царія трѣба да ся почита. Отъ минува-
ніето на французити, тая неутралностъ
ся отворено настѣпи, противъ трактати
отъ 1815.»

Официални извѣстія.

Изводъ отъ Журналъ де Константинополь.

— По императорска заповѣдъ, Сулейманъ
паша, преди главенъ управитель въ
провинціята Ходавидигаръ, ся наименова
членъ на танзиматскіятъ съвѣтъ.

— Н. Превъ Хаирулла ефенди, упра-
витель на императорското медицинско
училище прие отъ Н. В. Султанътъ знакъ
тъ Меджидіе отъ вторіятъ классъ.

— Миналата недѣля 20 Марта стана
раздаваніето на награди, за полвинъ
годишното испитаніе на бебешкото
Французско училище. Между ученицити
които ся наградиха имаше и двѣ Бъл-
гарчига, Г. Х. Маневъ отъ Казанлъкъ и
Г. Г. Начовъ отъ Свищовъ.

— Пишатъ ни отъ Софія 29. Февр. 1860.
«Кждѣ насъ падна новъ сѣдѣ до пол-
винъ аршинъ, и така равно и на сѣка-
дѣ, що селянетъ сѣ приждени да хра-
нятъ добитъкътъ се съсъ суха храна.

Мѣхилътъ измори много овцы. Но е-
дрыйтъ и рогатый добитъкъ имѣа бо-
лѣсть. Казватъ да сѣ са появили и
желепе за жива стока.

«Храната заскапна тука непаданю:
отъ градскіятъ меджлисъ са опрѣдѣли
наркъ штоо фурнаджиятъ да купуватъ
брашно по 52 оката, а да продаватъ

хлѣбтъ по 56 пары оката. Най много
страдатъ отъ това горкы селяне. Тѣ
като имѣатъ хранѣ за себе и за добы-
тъкъ, защо не продали да ся посрѣщ-
натъ други нужды, отъ ново да купу-
ватъ. Нѣ като имѣатъ пары, они зематъ
на въра отъ сборщикътъ на десетокътъ
или други хлѣботърговци за да са на-
платятъ слѣдъ шестъ мѣсяца. Тѣя сиром-
шасы даватъ сенеты, че ще платятъ по 2
гроша и до сто пары за ока брашно!

«Прѣди една недѣля пакъ имаше
землетръсеніе.

«Тѣя дни ся четѣ царскій ферманъ,
че на 1-й Април. Турската лира ше
слѣзе до 100 гроша по сѣчката Импе-
ріѣ; бешликъ 5 гроша, така и др. пар.
За това отъ най богатый до най дол-
ній еснафѣ е владенъ да прави свѣкакви
сѣображенія сарафскы, и да ся распо-
ряди така штоо прѣвъ Марта мѣсяцъ,
додѣ паритъ сѣ дръжѣтъ по горниъ цѣ-
на, да земе, да даде, штоо да не изгуби
а да може още и да ся ползува. Подъ
вліяніето на тая мисль, каквы смѣшны
и погрѣшны сѣчеты са правѣтъ отъ
нѣкои си».

Мон. въ Ц-градъ 1860 Марта. 22

Лир. Тур.	Гр.	112 35
Лир. Англ.	...	124 —
Милицъ	...	58 20
20-франгъ	...	98 20
Полъ Имп.	...	99 20
Медж. бѣло	...	22 —

— Г. М. Лазаровъ, учитель въ Ловичъ
който си даде оставката преди малко, же-
лаѣ да намѣри едно мѣсто да учителствува.
Да ся отправятъ до него въ Ловечъ или до
Редакціята на Българія.

— Пишатъ ни отъ Габрово 8 Марта:
«Глѣдаме да ся показватъ отъ раз-
ни мѣста неблагоприятни отъ бѣднѣщиятъ
редакторъ на Българскити книжници Г.
Бурмова. И нѣмѣ убѣждени че нищо
добро не може да излѣзи отъ единъ
такъвъ редакторъ, нѣмѣ не сме благо-
дарни да ни ся расточаватъ тѣй на
всѣ паричити и по волята особно
на нѣкои егонисти. Настоящето ше
служи като протестъ отъ наша страна.
«Приниматели на Книжницити и членове
на Книжницѣ.»

— Българія ше ся печата отъ сега на
този форматъ, какъвто е днешніятъ
листъ. Съботешніятъ листъ, който ше
бѣде се като днешніятъ на голѣминѣ а
ше ся печата безъ заглавіе, като про-
дѣженіе на сѣдмашніятъ листъ.

скати сили, на които императорското правителство само обяви че иска да дойде тоя въпросъ, не сж рѣшѣтъ, връхъ това. По пататъкъ нѣе даваше текстътъ на това съобщение. Г. Ту-внелъ отговорилъ на тая депеша.

Споредъ една депеша отъ 13—25 Марта *Мониторингъ* извѣства че единъ трактатъ ся подписалъ въ Туринъ на 12—24, чрезъ когото Сардинія оставя Савоа на франца. По главните точки на тая трактатъ были:

Че сардинскіятъ царъ ся съгласява на това съединение съ Франция което ся извърши безъ да ся насилятъ желаніята на жителити.

Двѣти правителства ще ся споразумѣятъ какъ да придобіятъ това поазаваніе отъ волята на народа.

Сардинскіятъ царъ остава неутралната частъ на Савоа подъ сѣщи условія съ които той самъ ги има. Императорътъ обещава да ся споразумѣе върхъ това съ другити сили и съ Елвеція. Тѣй войската която е въ Туринъ приела заповѣдь да тръгнѣ за Савоа.

Сардинскити войски влизатъ въ Романіити; съ сѣдаище протестуващо.

Споредъ депешити отъ Миланъ 9—21 французската войска която е въ Италия тръгнувала за франца. Въ тая постанка Европа видѣ едноистудяване на французскити войски съ Сардинія. *Конституціонель* обнародва върхъ това единъ членъ и дума че Франция ся отеглява защото независимостта на Италия е съвсѣмъ утвърдена. Тръгнуваніето на Французската войска е единъ знакъ за близкото рѣшеніе на Италийскіятъ въпросъ, а не знакъ на сплетение което интересити на Сардинія ще знаятъ да прѣдварятъ.

Войската зела заповѣдь да ся задрѣ на Ниція и Шамберн. И до сега, отъ много дни една французска фрегата стои предъ Ниція.

Страхуватъ ся отъ една нова борба въ Италия. Едно живо вреніе владѣй въ Романіити, въ Анконъ, въ Перузь въ Неаполъ. Врѣхъ това движение, нѣе памираме една дойска отпавена отъ Лондра. « Научватъ ся отъ вѣренъ источникъ, дума тая дописка, че папата молилъ Императорътъ да извади французскити войски отъ

Римъ. С. Отецъ обяви че ся споразумѣлъ съ Неаполскіятъ царъ за да придобіе силни гарнизони отъ Цицлийската войска за държавити си.

Императоръ Наполеонъ не ся противилъ никакъ на желаніето на Папата; Н. В. извѣстилъ че е рѣшенъ да извади Французската войска отъ Ломбардія и отъ Римъ. Императорътъ далъ пълното това испразднюване; нѣе ще то да ся извърши предъ Виенскіятъ К. да общай не нещечини изново боатъ съ Сардинія. За това отгорѣ приговори ставатъ между Императоръ Наполеона и императоръ Францъ Іосефъ.

Патри потвърдява горѣизложенити думи и дума че тѣ не сж отдалечени отъ истинѣтъ и че връхъ точкити за които ся говори, Виенскіятъ кабинетъ е въодушевленъ съ примирителенъ духъ.

За утѣреніе на тоя примирителенъ духъ на Австрія, французскіятъ посланикъ при Австрійскіятъ дворъ, Г. де Мустіе извѣстилъ на Г. Рехбергъ че неговото правителство като имало намѣреніе да извади слѣдъ малко войската си отъ Ломбардія, жемаелъ да ся утѣри че Австрія не щесъ смѣси въ Италия противъ сардинія слѣдъ тръгнуваніето на французскити сили.

Министрътъ на иностраннити дѣла на Австрія отговорилъ че, отъ мирътъ на Виллафранга, австрія направилла много жъртви за мирътъ и не иска вече да възбуди бой. Нѣтъ была длѣжна да привлече вниманіето на Франція върхъ постанкити на Сардинія въ Венеція и обявява че ще защища тая държава съ сичкити сръдства които ѣ сж възможни.

Французската легация въ Ливорно прави предуготовленія да влѣзе въ франція. Причината на това е новото състояніе на Тоскана което прави тая легация безъ подлогъ.

Една депеша отъ Виена 12—24 Марта извѣства обнародваніето на единъ декретъ който потвърдява императорската заповѣдь отъ 29 апр. 1859, относительно за заемътъ по 5 0/0 за 200 милиона флорина, опредѣленъ да покрѣи разноскити на боатъ.

Пресъ тѣя дни много слухове ся раздадоха относительно за боя между Испанія и Марокъ. Една говориха че

мирътъ ся съвсѣмъ заключилъ между двата народа, други, и които повече приближаваха до истинната, извѣстваха че приговори ся правили за въспирание тая борба която ся уже доста продължи и че тѣя приговори тоя пътъ можали да сполучатъ.

Отъ нѣколко врѣмѣ дипломатическіятъ европейски съвѣтъ ся много занима за Италийскити работи и това даде причина на слуховѣти които забележаваме. Нѣтъ тѣя слухове, никоя депеша не е дошла да ги потвърди и ще е дозволено да ся кажи че тѣ не сж съвсѣмъ лишени отъ основа. Първити предложенія на Марокскіятъ императоръ имаха за цѣлъ да въспратъ колкото по скоро е възможно пакостити на боатъ. Изискуваніето на противнити предложенія на Испанія бѣхъ възбранили на приговорити да произведатъ едно удовлетворително слѣдствие.

Обаче надѣватъ ся че Франция и Англія ще оцѣнятъ важността на оставкити които Марокскіятъ императоръ прави на Испанія. Въ тоя случай, съвѣтити на двѣти голѣми сили ще иматъ негли за слѣдствие скорошното натакляване на условіята полезни за Испанія.

Прѣди почти единъ мѣсѣцъ, европейскити вѣстници извѣстваха че улемити въ Цариградъ отпавили до Н. И. В. Султанътъ единъ протестъ противъ ганижаніето на Тетуанъ отъ испанската войска. Офиціалскіятъ вѣстникъ на испанското правителство, *Мадридскій вѣстникъ*, искава тѣжливъ тая павиша и върхъ тоя подлогъ обнародва слѣдующата нота:

« Порѣчено ни е да обявимъ съ найрѣшителенъ начинъ, че нѣма никакъ основа въ депешата която разни народни и чужди листове обнародваха пре малко дни и която утѣрваше че улемити въ Цариградъ отпавили една нота до Н. И. В. Султанътъ противъ заниманіето на Тетуанъ отъ испанската войска. Турското правителство на нѣма сношенія, съ Марокското. Дѣтъ имперія сж съвсѣмъ страни поимъ доу-сѣ отъ племято, языкътъ и останолити та. Сношеніята между Испанія и Марокъ не сж никога были по добросъдѣлности и по прѣтедски отъ колкото сж чась.»

Отъ нѣколко врѣмѣ императоръ отоманското правителство ся човѣди-

ната; е добръ не оставя на гръдни надбъдната да ни погърчатъ.

Скопскіятъ епископъ, Пайсіа былъ крайне терекія и гонитель на Българити. Споредъ дописката ни отъ 29 Февруарія, той причинилъ безбройни досади когато събиралъ мари пара сж. Въ църква свещеници ги е толко страхъ отъ него щото треперяли отъ сѣнжжж му. Слѣдъ службата, той ся толко ядосалъ единъ день, щото зель една тояга и смѣялъ да удри народътъ който ся притискалъ. Предъ него, селянити не можатъ да избѣгатъ съ праздни ръцѣ; за да си кажатъ луждѣти и за да можатъ шо годъ да ся зематъ въ вниманіе, тѣ сж длъжни да му занесатъ бакшиши. Ако вѣрваме дописката си, той ималъ толко вліаніе врѣхъ Вранянци щото неможатъ рѣчь да кажатъ противъ него. До тамо е достигнало засѣненіето нмъ.

Ако имаме да го совѣтаваме, нме нмъ бѣже и препорачели да внимаватъ съ точность въ поставяни на тоя фанариотинъ. Замисло ако е истина, че земята е населена отъ лелопозани и вредители хора, тѣ сж безъ никакво съмненіе, грѣшкити владыи колто упостояватъ нашити мѣста.

Ще разпознаемъ днесъ читателити съ новъ български градове и съ Българи които живѣятъ не въ Европа нъ въ Азія, въ Азіатска Турція. Отъ много врѣмя приселени въ тая часть на отоманскага имперія тѣ си съставили единъ градъ на имя Адж-па заръ исклучително отъ чисти Българи Аджарци близо Кюлоферъ. Тоя градецъ лъжи на една плодonoснa равнина и мѣстоположеніето му е отъ най изряднити. Дѣтѣ биетри рѣчки, брѣгове, вѣнчани отъ сѣкакъвъ видъ дървета, растенія, обгръщатъ това ново жилище на нашити съотечественници и му даватъ едно отъ най веселити и най блистателнити зрѣлища.

Едната отъ тѣхъ рѣчки нарѣчена Сакаря истича отъ кмѣтъ вѣстокъ, забикаля градецътъ отъ кмѣтъ сѣвѣръ и отива да носи водити си въ чрно море; другата на имя Яватъ пзвира отъ кмѣтъ Югъ, забикаля кмѣтъ западъ и ся събира съ рѣката сакаря.

Танъвъ е райтъ когото единъ отъ нашити съотечественници си избрали за отечество. Нъ по злощастіе случватъ ся и тамо както и на сѣкадѣ страшни примѣждата. Отъ непрестанніятъ дъжль, тѣхъ рѣчки ся прозивать и правятъ вреди на растеніята, на сѣвдбѣти, дору и на човѣцити. Тѣхъ една дописка отъ новооснованіятъ градъ, Адж-пазаръ, 9 Марта ни извѣства че едно подобно примѣжди ся случило и траяло отъ 1 Марта до 9. Рѣкити, надути отъ дъждовети, напѣхнали градецътъ на сѣкаде щото жителити были принудени да ходятъ съ салове. Много кмѣци сж съборили, много хора ся издавили. Нивити и градинити обтѣжати съ вода, не нмъ дозволени да ги посѣятъ.

Тѣхъ наши Българи си иматъ една Българска църква и на 6. Марта тѣ чули съ голѣмо благодареніе, чтеніето на апостолътъ по български. Читаніето нмъ е абаджалъкъ

и въ него намирать долень доходъ за тѣхъ сж и малката си община.

Пріехме отъ Кисура, 3 Марта чхслото на спомоществователити за Българската въ Цариградъ църква. Събраната до сега сумма ся вѣскачи до 3260 гроша.

Училището въ Кисура ся обрѣща отъ внимателнити грижи на селянити и отъ стараніята на учителтъ; то е въ добръ състояние и учителтъ ся готовъ да даде испытаніе по възкресеніе.

Нашити съотечественници отъ Кисура благодарятъ дълбоко на Г. Ангела Авраамовъ, търговецъ въ Александрія, за дѣто благоизволилъ да нмъ прати въ даръ 50 тѣла отъ съкращеніятъ ватихизмъ.

Както симкиити Български градове и села, Кисура, наичува да остана лужността за развитіе то духовети на младежити си и да оцѣлѣва стойността на сѣколъ жертва за народно добро. Като ся показва споредъ силата си тѣхъ благоприятно кмѣтъ народната ни църква, това село желай да върви по стѣпкити на другити на съотечественници. Отъ много врѣмя училището въ Кисура напреднуваще доста добръ и жителити си правяха честь да ся трудатъ отъ день на день за улущеніето му. И нме имаме пѣлѣна надѣжда че за напредъ тѣхъ ще ся грижатъ за него оше повече.

Извѣстивать ни отъ Ломъ 15 Марта че тамошніятъ протопопъ, на когото поведеніе то бѣше толко съблзпително сж църковно наказалъ и изгонилъ далечъ отъ градътъ. Архидіаконътъ на Видинскіятъ владыка, го намѣстилъ. Нме познаваме народността на архидіаконътъ Сохронія, нъ споредъ както ня го представятъ, той былъ «познатъ» отъ Цариградскити Българи за неговото честно поведеніе и за голѣмата му преданность кмѣтъ нашата народность. Тѣхъ послѣднити думи на осмѣтъ подписи—осмѣтъ души сж които на съобщавать—показватъ че той е грѣкъ и свидѣтелството на Цариградскити Българи не е ся види твърдѣ препорачително.

Какъго и да е, страхъ ни е папегирности на Софронія да не сж паднали подъ нѣкакво вліаніе. Защото освѣнъ че ся увличать иетолни оцѣнѣния врѣхъ него, тѣ сж обычъ хвалятъ видинскіятъ фанариотинъ, Г. Пайсіа. Нме знаемъ повече за поведеніето на тѣхъ двама мъже; то ни е отъ давна забѣлежено отъ Видинъ, и за да не вѣземъ въ дълги подробности врѣхъ това, нме препорачивамъ на осмѣтъ подписи допискити и съобщеніята отъ Видинъ, обнародвани въ преднити ни листове.

Тѣ думатъ оше че видинскіятъ архіерей като ся извѣстилъ за злонавиото поведеніе на протопопътъ, отишълъ самъ си въ Ломъ да го накажи и слѣдователно да турп на мѣстото му архидіаконътъ си. Осмѣтъ подписки отдаватъ тая постѣпка на «чиста та и благата душа» на Г. Пайсіа. Не ще ли е по естествено и по вѣроятно осмѣтъ подписки да я отдадатъ наедно съ насъ

на фанариотекити планове. Архидіаконътъ, негова стока, той искалъ да го намѣсти, за да съблѣчи по добръ Ломци и за да не изгуби случаятъ който ся представи и когото чѣкаше, той пребрѣза да испѣани желаніето си.

Остава сега г-нъ Пшурка когото осмѣтъ подписи искать да представятъ като чѣ не былъ поддрененъ отъ протопопътъ, за да го защищава. Нме обичаме да го вѣрваме; отъ много мѣста ни засвидѣтелствуваха добріятъ характеръ на Г. Пшурка.

Слѣдующето увереніе ни ся прати отъ Кривна, провадѣйска каза, съ молба да го виѣсиме въ истѣтъ си. Селянити благодарятъ тукашнити българи които настояли да нмъ ся дадатъ отъ българската църква, въ даръ църковни книги,

Кривне 6 Марта 1860

Съ душевнъ радость и сърдечно благодареніе увѣрваме нме долоподписанити че пріехме тѣхъ дни едно коло църковни книги испратени намъ даромъ, отъ българската църква въ цариградъ, прѣзъ г. Р. И Блѣскова [комуто благодаримъ за труда что е положилъ за да ги испроси]. Признателни и вѣчно одѣжлени оставаме на цариградскити българи, особено г-ну Д. Добровичю, който е настоялъ да снабди нашѣтъ спремащѣ черквицѣ съ потребныи книги на бѣгослуженіето.

Богъ да възплати такава родолюбива лица, и да ги поживи на много години; за да бѣжатъ примѣръ и утѣшеніе бѣднаго народа!

Михаѣлъ К. Чорбаджіюу
Андрѣй г. Бурановъ

Братія Папазозаръ и прѣ

Попъ герги Райчевъ увѣрва.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРИЯ

Г. Редакторе на В. България

Въ 47 брой вашего вѣстника видѣхмы единъ протестъ, истина направенъ отъ Г-на З. П. Княжеский, и подписанъ отъ нѣколко лица, за които нме сега нищо нема да речемъ защото сж наши съотечественници, а ще ся удоволствоваемъ да кажемъ само за Г-на З. П. К-ий и за *окаліити му количества* (!)

Въ редовети на протеста сж говори, че Г. З. П. К-ий *живѣе като най долень человекъ. и че Богъ и който има да вема отъ него го знайтъ, че има дългъ.* Това е пѣла истина, защото н нме знаемъ, че той живѣѣ като най долень, нъ и като най низкътъ человекъ, и че *има дългъ.....* и че тога произхожда отъ *окаліята* му мозакъ, по който сж води да пра-

ви което не трѣбва. Толкова за него и за неговата личност стига—че нека е туй *лице съвсѣмъ съ другъ характеръ*; работити му показватъ.

Да дойдемъ сега за даренити му *нѣща отъ окаліи количества*!Тѣ състоятъ отъ нѣколко екземпляра » Лѣсной Журналъ « дадени и на двѣте нѣ школи и единъ такъмъ вѣтхы черковны одѣжды, които ся продаватъ по Рускити б и т ѣ п а з а р и и ся захвърлани отъ тѣхъ въ рѣцѣти на Княжескаго и сега черквата св. Димитрія имала честь да ся украсява съ този такъмъ отъ тѣхъ, и за приѣманіето имъ К-ий е зель доказа-телство, подписано отъ черковныты епитропи, мухтары и махлели; освѣнъ това зель е още 50 гроша отгорѣ за пресилката имъ, които парици ся по-свидеха на епитропите, като ги даваха ... На черквата св. Николая дарилъ е единъ чифтъ вѣнчила отъ желъзъ тенекия и единъ псалтирь за спомянъ на покойнаго филарета, митрополита Московскаго! На черквата св. Богородица (въ Акаража) е далъ подобно единъ чифтъ вѣнчила като онѣзи пакъ, съ приложение единъ кръстъ и нѣколко черковны книги. Тѣ му сж сичкити дарени *нѣща отъ окаліи количества*; ако има и други, нека благоволятъ да ги кажѣтъ оныя които ги знаѣтъ.

Но Г-нъ Княжеский е *сторилъ добринъ на общинѣтъ*, казва протеста му, *за това му дадохме свидѣтелство подписано отъ гражданети*, т. е. нѣ отъ подписаните на протеста!— и » отъ гражданети думатъ, а не отъ общината: това е доста да покаже какво е было даденото му свидѣтелство, както и самия протестъ. За помянатото Г-нъ Х. Захаріево свидѣтелство ний трѣба да сж извѣстниъ по добръ, че и то нѣ тѣ (защото не е едно) сж прѣдметъ за окалія или кантарлія добрина на отечеството ни—послушайте.

Негова милость Г-нъ Княжеский прѣди нѣколко дръма бѣше направилъ самъ за себе си двѣ еднакви свидѣтелства; за глупавото имъ съчинение и за самохвалното имъ съдържаніе срамота е точно да ся каже. Тѣзи свои свидѣтелства Г. К-ий самъ въ едно заседание на общината ни ги пренесе

за да ся подпишѣтъ, и защото неприлично бѣше въ присѣдствіето му да ся рече нѣщо за тѣхъ, остана за на второ заседание да ся размысли и да ся реши какво-що за тѣхъ. На второ заседание приложи ся отъ нѣкои членове за сжщностѣтъ на реченити двѣ свидѣтелства—и тогава едни рекоха че по многото въ тѣхъ е лъжи, а други, че сичкото имъ содержаніе е лъжя *очевидна лъжя*; слѣд. попыта ся: бива ли общината да подписва нѣщо което е лъжя? За него нѣкои си отговориха, че какво има ако Х. Захарій ся ползува съ тѣя свидѣтелства? на ли насъ нѣма нищо да вѣди подписваніето имъ? Но по многото не ся съгласиха да подпишатъ; за това и най подиръ сж рѣши тѣй: ако общината ще даде свидѣтелство княжескому, тя трѣба и може сама да го направи—и то за онова, що е истина. Като ся каза това рѣшеніе Г-ну Х. Княжескому, той не бѣше благодаренъ отъ такова свидѣтелство, но постоянствувахе да иска сжщити негови свидѣтелства да ся подпишатъ, като каза че който имъ обмѣя, той ще ся подпиши. Тогава той начна да ходи по къщити на тогозъ на оногозъ и не сж остави дордѣ ги не убѣди да ся склонятъ въ глупавыты му исканія—и ето че по причина на *заралити му* сж подписани и свидѣтелствата и протеста. И ако попыташъ нѣкого отъ подписанити: защо сж подписа на Х. Захаріевити свидѣтелства? Ще чуешъ отговоръ що зная азъ? Видѣхъ че сж подписали еди кой и еди кой, затова и азъ писахъ.

Отъ това сега раздради сацѣлостьта на общината? Вижна ли са не съгласіето помежду, споредъ щѣніето на нѣкои егоисти? готово изведнѣждъ.

Но еще има: тогива неподписанныты членове на общината да ли петрѣбаше или неможахъ да протестуватъ срѣщу тѣи Х. Захаріеви свидѣтелства? Но не сториха това, само и само да не порасте поевенныя раздоръ и да не сж разгжчка зданіето на общината, което като предвиждаха, помолиха нѣкои и други да не ся водатъ слѣпо слѣдъ глупостити Х. Захаріевн, на които слѣдствіето е явно.

Подиръ сичко това Г-нъ Х. Захарія Петровичъ (да прощава за епитета си!) истърсва единъ протестъ, направенъ пакъ отъ него самого, и уже за погольма сила пратепъ до редакцията ви, Господине, отъ Руската канцеларія въ Цариградъ. Сега нѣмали какво да сж рече

върху този протестъ? Нѣма ли какво да сж каже и за подписанити? — Има много ила; но какво ще стане?.....—Происхолящето отъ раздора по причина на Г. Х. Захаріевитѣ глупости сѣкому е познато—и ето *окаліята или кантарліята* добрина, която е сторилъ на отечеството ни Г-нъ Княжеский Руский Агентъ въ Железникъ!!

Железникъ 1860. 10-ый Фѣвр.

Г. Д. Цанковъ!

Прѣди една недѣля побуденъ отъ любопытство, слезнахъ по чаршіята, съ намереніе да ся научя нѣкое любопытно нѣчто, тѣй като ся расхождахъ по чаршія съзрѣхъ да сж дошли въ града нѣкой отъ Чирпанскити великоревнителн, и ся разговарятъ за главенъ учитель, който да е снабденъ съ велики понятія, и комуто ще дадатъ пълнѣ власть, да управлява общити имъ заведенія. Азъ прочее като сажъ прочелъ въ Вѣстника ви, за новодонесенныты спорѣдъ нхното вѣтрогоніе стоки, отъ пѣт-тѣхъ части на свѣта, и донесени въ Сливенъ, безъ да обыкаимъ на широко, прибързахъ да ви помолиъ, поскоро да ся отнесете чрѣзъ телеграфъ, до Господіе «иди питай и съдружія», по скоро да имъ испрататъ слѣдующити стоки:

1-во Нѣколко човала главни учители, за да си избирѣтъ подостоенъ, и облеченъ съ връхны дрехъ, която да има надписъ на гърбъ съ златни слова » главенъ учитель, за да ся отлича отъ другыты, споредъ дължина, ширина, като човаль

2-ро 1,500 др. съгласіе, зачтото немали съгласіе, почти сѣкой по своята глава иска да нарежда, и заповѣда.

3-то 2 кофара съразмѣрни, нито много големи да сж нито малки, които щѣтъ обещатъ на пѣтнити училищни враты, спорѣдъ теченіето на времето, слѣдъ нѣколко дни.

4-то Нѣколко отъ по хубавыты канджии, повеже имали нѣкой си отъ тѣхъ съ дългъ носъ, и тѣй да го потеглятъ по на доло.

5-о почти отъ всичкыты стоки, които ся намерватъ въ маазата на «иди питай, и съдружія» за които стоки тѣчно щѣтъ бѣдѣтъ увѣрени, че какъ ще ся разграбать съ двойна, и тройна цѣна.

Повторителко Вы умолявамъ гѣне! да прибързате чрѣзъ телеграфъ да явиты въ Сливенъ, беззабавно да имъ испрататъ вышереченныты стоки, за които несъмнѣвамъ, че какъ щѣтъ ся приѣмать

съ велико благодарение. — Още ако бы ся науча да ся тръси нѣщо, то лесно щѣ вы явиъ незабавно.....

прощавайте

Единъ любопытенъ железничанинъ.

Свищовъ 7. Февруарія 1860.

Г. Редакторе на В. България.

Въ брой 467 на Ц. Вѣстникъ (Фамарія) четохъ единъ отговоръ, върху статіята що бѣше виѣтена отъ Гюргево отъ одного пѣтника въ официалниятъ ни В. „България“ въ брой 40 и съ когото глѣдамъ чи, Свищовскити чорбаджии които ся явяватъ подъ единъ безпристрастенъ (да речемъ) опровергатель, искатъ да хвърлятъ причината върху Г-на Д. А. Икономова съ хули лѣжје и ругателства за колкото ся е писало отъ Гюргево за свщ. училище св. Преображеніе. Който отговоръ като прочетохъ видяхъ че сѣ писани само лѣжи (както и тука ги познаватъ) и като що ся такива щяхъ и да ся училиця, нѣ понеже размыслихъ че Ц. В. може да ся приема и чете и на други мѣста по България, и не е за чудение че може на нѣкое мѣсто да зематъ за истина лѣжливити думи на напшти чорбаджии, за то съмъ принуденъ да ниъ направя едно малко преглѣдаване на този тѣхенъ отговоръ, като единъ що сѣмъ отъ тука и познавамъ (както и другити наши свищовци) работити ниъ що вършатъ въ града ни, то сторете добръ чи виѣстете въ стѣлповети на вѣшния вѣстникъ слѣдующити.

Г. Опровергатель на статіята отъ Гюргево препознава, че училището св. Преображеніе въ Гръцката махла, наистина ся было обърнало на незатница и неможалъ да скрие че не е тѣй нѣ иска да хвърли причината на Г-на Д. Икономова понеже боклуцити що сѣ ся продавали тамо быле неговия и отъ неговата къща си изнесли; и това зашто ся е тѣй случило, зашто този Г-нъ Димитраки былъ направилъ една яланджійска діата съ която ся е трудилъ да укріе башинія ся имотъ отъ сестрити си и братіята си, отъ киръ Илія Икономова (когото добръ познаватъ какво цвѣтіе е не само въ Свищовъ нѣ и въ Търново, Цариградъ и кадѣто е рѣшналъ) и отъ тѣзи причина го нарича краставо куче, никакъвъ без-

срамникъ, вагабонтинъ, и пр. Е, Г-да опровергатели, ако ви попитамъ отъ гдѣ и какъ познавате че діетата на Д. Икономова е яланджійска? То на това кой знае какви безсрамни лѣжје ще положите на срѣща! кой знае на кого ли ще хвърлите кабахатя, а выя пакъ чисти! Нѣ ние така Г. опровергателью! Защо ако Д. Икономовъ е ималъ діета, то тѣзи діета не е была само съ подписа на покойния му баща, трѣбвало да е имало и други подписи или потвърденіе, и това е было яланджійско и отъ тѣзи причина наричатъ Г. Димитракия куче краставо, Вагабонтинъ, никакъвъ и прочая, то какви ще бѣдатъ свидѣтелите или онія що сѣ ся подписвали? то ся разумѣва чи не сѣ подолни отъ да бѣдатъ и тѣ такъизи като него, Защо споредъ моя си умъ мисля, чи кога единъ човѣкъ иска да изыде безпаведно или да открадне, то отъ страна онія що го помагатъ не сѣ подолни отъ него хайдуци, какъ 4 години отъ като е починалъ Ат. Икономовъ, до сега тѣзи діета бѣше права? и прокопсаніягъ му синъ и блонравниі граждинъ киръ Илія, холяше като замаянъ отъ мѣсто на мѣсто за да ся иъчи да развади онова що бѣше наредилъ покойния му баща и неможеше, а пай насетнъ по една пакъ непочтена случка, ся случи да ся зближи съ тези 3 свищ. чорбаджии и почтены старцы! и като ииъ разбра честній характеръ и мюхтеберството, олови ся да прави давия съ брата си и тогава стана нужда да ся викатъ почтените свидѣтели които безсрамно лѣжливо свидѣтелствувахъ, то азъ питамъ Г. опровергателя, вдигатъ ли ся въ такъизи случай онія боклуци отъ Д. Икономова или не? и той можилъ да ся противи на началството или не можи? и кой е по кривъ който лѣжливо свидѣтелствува или който казва право?

Г. опровергатель, иска да оправя Николча Векилюва, мюфлюзина Шишманоглу и Николака Цѣновичъ че тѣ, колкото за училището у гръцката М. не сѣ криви каквото и да е станало и става тамо, нѣ уиъ было кривъ епитропите училищни Г. Ив. Стѣнчооглу и Хр. Ивановичъ! нѣ ты Г-не ся мѣчешъ съ лѣжје, що можатъ да направятъ двамата епитропы противъ единъ бюлюкъ отъ вѣлцы, кравницы яланджии що безпаведно ся събиратъ въ къщата на чорбаджи Николака за съвѣти? и тѣ сѣ ся замаяли какво да правятъ! и споредъ работата ниъ ся вижда чи и несиѣятъ

и нѣщо добро да направятъ, зашто какво не може да произлѣзе отъ едни безбожни яланджи свидѣтели?! като тези горните лица и нѣкой ощи отъ почтени старцы?!

Г. опровергатель казва че пѣтника отъ Гюргево искалъ безпаведно да укори трите наведени лица и нѣкой почтени старцы свищовски...Г., той не ги укорява, тѣ сами сѣ за укореиъ зашто ся станали причина на много лошевини въ гръцката махла: тѣ да хвърлятъ помежду двама раздоръ и отъ послѣ като карагіези взематъ ся и ся показватъ, и ги приириятъ, да довадатъ че нѣкой добра работа ся гуди въ редъ и тѣзи работа уврежда интересите ниъ, ще станатъ причина за да я развалятъ; тѣмъ дай нѣкой грошъ, или да иматъ и тѣ готови на кадѣйницата да лѣжливо свидѣтелствуватъ, и тѣзи ся както искашъ да кажешъ Г-не опези старцы кои-то съградили училището св. Преображеніе въ гръцката махла и му. предобили гр. 25,000?! Ако да бѣха Г-не тези 3 лица твойте почтени старцы, които искашъ да хвалишъ лѣжливо, или какво ще кажешъ за покойните: Сакеларіевича, Дяда Панаіота, Х. Черне, Алек. Даміанова, Х. Тодора, Х. Х. Денкова и пр. или ще кажешъ че и тѣ сѣ едни що сѣ ся старали заедно съ тѣхъ, нѣ азъ не виждамъ въ кодиката школска отъ твоити чорбаджии нѣкой да е дарилъ нѣщо за училището, нито на одного има имато да е спомогналъ съ нѣщо; нѣ какво виждамъ: Мюфлюзина Шишманолу да е изылъ 300 гр. които пари ги дарилъ бабалжкъ му А. Даміановъ, и той за една малка причина че му свредили честюлюбіето, като былъ епитропъ школски ся ги възпрѣлъ; оплѣзнѣятъ Николчу Векилоглу като былъ епитропъ продавъ на Х. Юмера една школска маза че взелъ парите за да си плати борча за една Сикилійска соль що былъ дълженъ и парите школски съ единъ записъ-остарель като длѣжника отъ 14 годишенъ които паше и съ лихва! ся предава на всякій единъ новъ епитропъ като долезе и поемне грижиге школски (като гидикъ на училището) за да ги събира отъ Николча който като умре ще ги плати на онзи свѣтъ съ лихва.

та заедно, само не ся знае въ каква монета, мюзевирина Николаки, като ходиха Г-да Мандражіомаръ въ Брашовъ за да си приематъ мираза отъ покойниятъ си братъ що бѣше починалъ тамо, дариха на училището св. Преображенія (защото ги бѣха утѣснили нашии граждани за отиваніето имъ) 150 ж. чарклии Николаки турирка на тѣхъ и си подправи сабореніятъ си хавъ! споредъ както сочи работата, горѣказанити покойни събирали и дарили, че сегашнити чорбаѣи да има въ едно слѣпо врѣмя какво да издѣятъ! нъ за зла честь излѣзли споредъ тѣхнити умове полуизображени паризліичета, виенліичета и папишашчета като безпристанно имъ показватъ кошавенити и имъ пречкатъ за да погълнатъ и помного, и Г. опровергатель като ги хвали, казва че съ този приходъ ся плащали 3 учители (отъ които единия е бояджія чи имъ боядисва беништити) и 2. учителки (която е една въ новосъграденното училище) и едно момче Д. Павловъ който ся учи въ Вѣна, нъ Г. Павловъ не ся учи отъ тези пари а ми отъ парите на читалището, въ което тези чорбаѣи и старци, не ся дади нищо, нъ ся стараятъ за да го развалятъ съвсѣмъ, защото много ги вредило отъ кѣтъ матеріялнати интереси.

По надолу Г. опровергатель казва че Д. Икономовъ и негови съдружия г. е. Паризліичета Виенліичета папишашчета и пр. хулиятъ тези стари и трите казани лица че тѣ развалятъ училището въ грѣската махля и съ това тѣ показвали злоба, и пѣтъ стѣгало като имъ ся кажи че това училище цѣлти и много напѣдва подъ управленіето на главния учитель Маполаки! който въдворилъ народното просвѣщеніе въ Свищовъ?! Човекъ ученъ, онителъ и пр. Ха, тука много злѣ направи че хвалишь безъ да разбереши Маполаки колко струва, защо колко той вреди той е познатъ и на други мѣста и градове, или като мислишь че на лѣжѣте не зематъ гюмрукъ не бѣше ли подобрь да ся умѣлишь за Маполаки? И като го представяшь такъви единъ профессоръ и хулишь безъ да ги сраиш (или ти ще кажѣшь че вашита ладата ся гюнове). Паризліята Петра Ангелова, не помисляшь ли чи можѣ пѣкой бѣлгаревъ отъ други градъ да мине презъ Свищовъ и си случи въ гърцката махля по пѣтъ, въ врѣмето кога идатъ или отиватъ учениците въ училище, и видк чи дѣцата не само отъ тѣзи махля нъ и отъ крайната, заминуватъ училището св. Преображенія и учителя Маполаки, и ги попита кѣдѣ отивате а тѣ му кажатъ чи въ долната махля при пазарліята Петра Ангелова да ся уч-

чатъ, и да е прочелъ вашата безсрамна статія пѣлна съ клевети и лѣжѣе. каккво ли тогива ще помисли за тези опровергатели, или свищ. чорбаѣи? Какъ ви опровергатели, не раскажете на бащите на тѣзи дѣца да не ходятъ да ся учатъ при Петра Ангелова и ги научи на вредни науки, ами да ходятъ при Маполаки и като зематъ учеността му и я патварятъ на единъ Пителъ (каквото спякито му до сегашни ученици) и отъ послѣ да ги посвѣтватъ за да ги пращатъ въ кѣшите на Николаки и на Николча. за да зематъ Практика: на пѣдство, на батакчиликъ, на мѣлюзлантъ, на лѣжѣе, на шантажъ (споредъ христѣнскія законъ) чи тогива да станатъ добри граждани, а не както ся захванали гѣ съ дѣцата си!

Отговорника на статіята казва чи тези трима старци за друго не ся криви, освенъ гдѣто чи испаднали В. Манчовича за когото ся излива съ доста хули като що билъ единъ разваленъ и вреденъ човѣкъ и когото быде турили въ училището за учитель пѣкои и други Паризліичета и пр. пѣ на това ти лѣжешъ, чи никой отъ Виенліи и Паризли не ся го поставили за учитель, нъ чорбаѣи Николаки, Николчу и още стари отъ махлата и млади търговци свищовски, които послѣдните и щѣха за да учи Г. Манчовичъ въ училището учениците на географія всеобща исторія Аритметика и языка френски и да ги преоготовлява, чи като идатъ въ долната Махля при Диешния главенъ свищовски учитель Г. Пет. Ангелова за да иматъ доволни сили и да ся продолжаватъ по пататакъ науките (тази наредба като бѣше въ Свищовъ и Г. Докторъ Георг. Атанасовичъ имъ я одобри и нареди) и тва отъ що и какво? за да не си губятъ дѣцата при Маполаки времето времето съ преводъ отъ гърцки на Български и съсъ тѣлто, тѣлто.....

(слѣдува)

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ

Италиискіятъ въпросъ не е свършенъ още, съкой го осѣща и това осѣщаніе за други бѣдни опасности е което тегни връхъ духовети за да ги помръчи и връхъ работити за да имъ

пречи. Тѣй хората съ безпокойни и неблагоприятни.

Нъ такова едно състояніе на работити обвито съ неясности и което нача отъ денѣтъ когато ся подготвиха основи на мирѣтъ въ Вила франга, не може да трай още много врѣмя. Знаимъ че двата въпроси за рѣшеніе дойдоха до една стѣпень въ послѣднити тѣзи дни. Съединеніето на Савоа и на Ниція и онова на Средня Италия породиха разнovidни живнія между Туранскіятъ и Тюлерійскіятъ кабинети.

Особито за съединеніето на Савоа и на Ниція съ Франция, Мор. Постъ ся върва въ положеніе да даде пѣколко назначенія връхъ начинѣтъ съ когото трѣба да ся извърши. Оставяната ще ся направи чрезъ трактатъ дума той, и слѣдъ това, Франция ще ся допыта отъ жителити за да ся научи да ли предпочитатъ да ся съединятъ съ Францъ или да съставятъ едно отдѣлно царство. Като помага съ тоя начинъ въпросътъ Морягъ Постъ иска да важи че Франция ще желай Амнито да стоятъ въ рѣцѣ ти на Сардинія.

Една депутация отъ страна на Савоа ся представила на 9/21 Марта предъ францускіятъ императоръ и му вручила прошенія съ които искала да ся съедини съ Франция и протестувала противъ съкое раздробеніе за въ полъж на Швейцарія. Отговорътъ на Императорътъ е пріятенъ. Ето самити му думи: «Съюженіето на Сардинія и приближеніето на жителити съ придобити за съединеніето на Савоа и Ниція съ Франция. Пріеманіето което ся направи за отпращанити прошенія до чуждити сили дава да мислимъ че тѣ твърдѣ добръ ще разгѣдзатъ това. Имаха напѣреніе да дадатъ на Швейцарія една частъ земя; нъ отвращеніето което Савоа осѣща за това раздробеніе принуждава правителството да ся отрече.»

Отъ нейна страна, Швейцарія отпраща една депеша до Г. Тувенелъ относително за същото съединеніе на Савоа съ Франция. Г. Кернъ авторътъ на тая депеша протестува противъ сѣрка мѣрка която ще има за цѣлъ да съедини провинціити Кабле, Фосини и Генуа съ Франция, додѣ Европей-

Панславистити намѣриха у Г. Ексархоса единъ вѣренъ органъ. Чрезъ вѣстникътъ чу, тѣ сѣ мжчатъ не само да накаратъ нашити Българи да иразятъ своятъ языкъ, нѣ още учатъ ги какъ да пишатъ и говорятъ единъ языкъ който тѣ сами сѣ измислили. (*)

Тоя языкъ който ще служи за пагуба на сичкити славянски идиомъ които днесъ сѣ употребяватъ, ще служи още за пагуба на сичкити народности които говорятъ единътъ или другиятъ отъ тия идиомъ. Като приближатъ сичкити тия разни народности чрезъ прѣимваніето на единъ общъ языкъ, тѣ искатъ да ги пригетватъ за Московитското иго както го уже доказахме.

Панславистити ще сполучатъ ли въ противо-общественити си предприятия и въ бунтовническити си намѣренія? То ся знай че не. Защото сѣкое предприятие, сѣкое намѣреніе противно на природата, трѣба да чака едно идаване только по срамно колкото цѣльта е по противо-общественна, по варварска по противо христіанска.

Дѣйствително, кое е най голѣмото пренятствіе което Божията промисль е турила противъ лакомството на славоболити? То е първо разликата на вѣрменити интереси и второ разликата на языцити. Махни тая двойна разлика, и тогава една добра войска и единъ добръ генералъ сѣ доволни да превзематъ свѣтътъ.

Нѣ положи тая двойна разлика, издигни тая двойна преграда, славоболити който ще поиска да я привземе свѣтътъ ще ся заирѣ колкото пята срѣшнни различни интереси или само единъ различенъ языкъ. Защото трѣба да го забѣлежитъ, сѣкоя разлика у языцити, показва почти една разлика равна между народити.

Дуваме една разлика почти равна. Защото трѣбова сѣвсѣмъ другояче да ся разсжда когато е въпросъ за едикъ народъ каквито сѣ московитити които, както го доказаха Милеръ и Духенски, подъ вліяніето на христіанството и подъ завосваніето на Варягити, напуснаха идиомътъ си Финско-Татарски и прѣеха единъ идиомъ кой-

то произхожда отъ Славянскіятъ языкъ И тоя идиомъ е сжщиятъ когото панславистити искатъ да турятъ намѣсто Българскіятъ.

Въ послѣдното това подложене, спр. въ случаятъ когато единъ народъ изгуби языкътъ си и земе чуждъ языкъ, природата не изгубва никога правата си и не напуска властѣта си. Тя сѣкога ся появява; дору и когато я испадятъ отъ вратата, тя влиза отъ прозорецътъ.

Когато иѣкой не може да сѣгльда природната разлика която сжществувала между два народа отъ които единътъ като упазилъ языкътъ си, е звелъ сжщиятъ си языкъ на другиятъ, не можели да ся нарече или слѣпъ или че ся намира въ тѣмнотата? Единъ Московитинъ щѣлъ да говори Славянски по добръ отъ сжщиятъ Славянинъ, кой ще смѣй да каже слѣдъ като го добръ разгльда: па, единъ Славянинъ.

Да, казахме го и ще го повторимъ природата не изгуби никога правата си, дору и кога то едикъ народъ земе единъ чуждъ языкъ и когато сѣвсѣмъ забрави неговиятъ си. Природата показва изискуваніята си или чрезъ отвращаніето което тоя народъ има къмъ новиятъ языкъ или чрезъ малкото почестъ който има за него. Кой не знай днесъ сичкити старанія които императоръ Никола I положи и строгостъта която употреби за да принуди Русити да изучаватъ добръ Славянско-Московитскіятъ идиомъ! Невидимъ ли още днесъ иѣколко Русски писатели както Уваровъ, които пишатъ списаніята си на Французски и поелъ ги привеждатъ на Славянско-Московитски?

Нѣ има повече. Това историческо измѣненіе въ языкътъ между московитити изяснява какъ сѣ ся родили между тѣхъ пан-слависткити идеи. Славянскіятъ языкъ когото днесъ говорятъ връхъ живити още останки на старити имъ идиомъ, е за тѣхъ единъ застъ языкъ, слѣдователно языкъ сѣ цѣна подчинена на стойността на общественити и вѣронсповѣднити интереси които прѣиманіе то му имъ е дало и може да имъ даде още. Отъ гдѣто може да ся заключи твърдъ логически че тия разни интереси като прѣстанатъ, славянско-московитскіятъ идиомъ ще изгасни.

Послѣ като не обичатъ естествено славянскіятъ идиомъ когото иматъ,

сѣкой разумѣва че лесно могатъ да си въображатъ че истиннити наслѣдници на Славянскіятъ языкъ не обичатъ и тѣ естествено особитѣтъ идиомъ когото сѣкой е наслѣдилъ отъ баща си и майка си. Безъ съмнѣніе има тука едно голѣмо заблужденіе нѣ това заблужденіе може да ся изясни.

Съ една дума както направиха съ материятъ си языкъ жертва на политически и вѣронсповѣдни смѣлки, тѣ си въображаватъ че нашити българи ся намиратъ днесъ въ варварско състояние въ което тѣ сами бѣха въ вѣрмѣя когато измѣниха Финско-татарскіятъ си языкъ съ славянско-рутенскіятъ, когото Варягити имъ донесоха.

Нѣ тѣ сѣ въ голѣмо заблужденіе. Слава богу нѣе не сме въ това жалостно състояние и сѣкой ще види слѣдъ малко че първото слѣдствіе на пан-славизмътъ ще е да покажи че славянскіятъ идиомъ който ся говори въ Москва е най сиромашкити и най несвършенити отъ сичкити други славянски идиомъ. Ц. Вѣстникъ и панславистескити му кореспонденти ся подиграватъ съ Българскіятъ членъ тѣта, то, и го изхвърлятъ отъ съчиненіята си.

Въ слѣдующи ти броеве нашити Българи ще видятъ какво струва това.

ИЗГЛѢДЪ НА БЪЛГАРСКИТИ РАБОТИ.

Цариградъ 6/25 Марта.

Послѣдната недѣля — дописката е отъ 12 Марта — въ Шуменъ станали позвъни-годишнити испитанія. На сичкити предѣлни ученицити дали добръ отговоръ и въ недѣля 13 Марта, сѣ празнувало тържественото раздаване на наградити. Въ истото тържество, учителъ Г. Милановъ изрѣкалъ слово което подгизнало и най нечувствителнити сърца на жалостъ и състраданіе. Тържеството ся свършило съ една пѣснь за многосвѣтлото царуваніе и дългоденствіе на Н. И. В. Султанъ.

Малцина отъ гражданити присѣствували только на испитаніето както и на училищното тържество. Дописникътъ ни ся жалюва и ни забѣлежава че голѣмо хладнокровіе владѣй въ духовети на гражданити относително за учебнити заведѣнія. Тия послѣднити достигнали до толко жалостно състояние щото дописникътъ го е срамъ да го спомянува.

Причината на това било своенравіето, партіити, интригити, завистити, и най повече простота развѣсена съ еничерство, кои-

(*) Вижъ Ц. Вѣстникъ № 474. Любопыт. пѣщо за Шуменъ отъ Варненскій пан-славистъ.

то съществували въ нѣкои стари духови.

Спротивъ това състояние на училищни работи въ Шумяиъ, учителити не ся отчаяватъ, нъ ся стараятъ колкото могатъ да изпълняватъ дѣлностити си, и да преподаватъ определенити нѣмъ науки. Тѣя работи ги на жадостъ казваме за Шумяиъ. Напредъ Шумяианци бѣха толко дѣлатели, толко старателни за народнити си работи — щото бѣха за примѣръ на сичкити Български градове. Днесъ отпаданіето и изстудяваніето налегнали духовити. Отъ дѣ прозлиза това промѣненіе?

Единъ пѣтникъ събрахъ слуховети които ся раздаватъ изъ България относительно за народниятъ съборъ на гръцката патрикана и на ги съобщава.

« Народътъ по вѣкъ, дума тоя пѣтникъ е любопитенъ, и на сѣкадѣ общо желаніе владѣй да ся научатъ какви слѣдствия ще произведе тоя съборъ за българити. Но селата като ся научили че отъ нѣкои градове ся испроваждатъ проте ти връхъ тоя подлогъ, чухъ на едно мѣсто да ся разговарятъ трима селяни и еднайтъ отъ тѣхъ шръче: « бе това нѣма да бѣде тѣй; ние не разбираме що ще ся кажи протестъ и рогестъ; да убуемъ царвунити и сювъ бирлине да отидемъ право въ Стамбулъ до Патрика, да раздеремъ ризити си предъ него и да кажимъ: Това нѣщо що е отъ васъ и до кога и до кога ще ни лъжете и мамити съ вашити събори? Ще ли ни дадете български дядо владыци или ето — хвъргаме камаши ти си доло! »

Месиврійскитъ фанариотинъ Никифоръ, освѣтъ дѣто си слѣдвалъ обикновенити грабители и съблчалъ подъ разни извинения царската рая, налагалъ на българетн гръцки попове. Тѣй на село Кривия като отъ три години селянити ся мѣчили да поставятъ български священникъ, фанариотинътъ нѣмъ поддига сѣкакъвъ видъ пречки на исканіето нѣмъ.

Той си ималъ тамъ нѣколко чеснари. Гръци и отъ тѣхъ избира и запопва. Икономътъ му, попъ Димитъръ голѣмъ непріятель на българити, правялъ сѣкакви интриги и клевети противъ тѣхъ и гѣдалъ да унищожи училището нѣмъ дѣто едвалъ турпили отъ лани български учителъ. Сега проводилъ сина си на Месиври да ся попи сиромомъ отъ селянити. Дописникътъ ни увѣрява че той ще сполучи желаніето си, защото Никифоръ щелъ да го запопи само защото не е българинъ.

« Доде си отъ гора, прилага на това отгорѣ дописникътъ, пукаа воловити отъ колата, остави чесана да расте, гуди едниъ дрипелъ на шія за пѣтрахилъ, кирио езенсолъ, вашиле ураніе, вѣшки по ураніе и клепи по селата.

« По послѣднити извѣстїи които приехомъ отъ Шумяиъ, 14 Марта ни увѣряватъ че нѣкои отъ гражданинѣ чреъ църковнити епитропи отишли на училището и рѣкли на

Г. Милановичъ главниятъ учителъ да не учи вече и той напустилъ дѣцата.

Сѣкой знай че два български градове — поне колкото знаемъ — иматъ за главни учители сѣрби! — Тѣя градове сѣ Шумяиъ и Желѣзникъ. — Въ тоя случай, ние ще изложимъ разсужденіята които единъ опитенъ българинъ ни съобщава връхъ тоя подлогъ.

« Любопытно е вѣстина, дума той, че въ Шумяиъ и въ Желѣзникъ неможали да намѣрятъ българи за учители; нъ държатъ Сѣрби. — Това всякой истинный български патриотъ може да разсѣди колко опасно вѣлиіе могатъ да иматъ Сѣрби на българското въспитаніе. А най повече Г. Л. Младеновъ въ Желѣзникъ и Г. Милановичъ въ Шумяиъ сѣ главни учители.

Ние сподѣляме мислити и чувствата на тоя дописникъ и оставяме за другъ пѣтъ въ другъ единъ случай, да развѣемъ тоя подлогъ.

Имаме предъ очии си три дописки отъ Самоковъ, 12, 13 и 14 Марта които съдържатъ доста и достовѣрни подробности относительно за прѣстигваніето на г-на Писия въ тоя градъ. Г. Писия едвалъ пристигналъ на 11 въ Самоковъ като пратилъ единъ день и хаберажїя. Като минувалъ срѣщалъ човѣкъ много хора, нъ никой отъ тѣхъ не го поздравилъ нито пакъ нѣкой му казалъ добръ дошелъ. Отъ сѣкадѣ викали бе баче, това ли е испотїа.

Обаче Самоковци като на българинъ, дозволили му да влѣзе въ митрополїята, нъ никой не ся намѣрилъ да му отвори вратата Изведнѣжъ слѣдъ слизаніето му въ митрополїята той отишелъ на конакътъ дѣто като не намѣрилъ никого слѣзълъ въ мехкенето дѣто ся казалъ че е Дели Матеевъ вскилинъ.

На утрето, сабота градоначалници сѣ събрали и слѣдъ четеніето стъ Писия на патрикското писмо, сички едногласно извикали: ние тебе непознаваме нито познаваме Матея нито патрикината. Нещемъ никого отъ вазн, България архіерей искаме. Некашъ воля да влѣзешъ въ църквата ни освѣтъ като простъ калугеръ, нито пакъ пѣри да събирашъ. Ако си имашъ парички, сѣди си тука на ручай. Той както го извѣстивахъ писалъ до гръцката патрикана и долъ му дойде отговоръ той отишелъ на Рилскитъ манастиръ да стѣи.

Предъ тѣя приключенїа, кои то блисково откриватъ български чувства и българско сѣраце, ние неможимъ да ся въспремъ отъ да не похвалимъ постоянството, ревността безпримѣрното сѣгласіе и еднодушїе които съществуватъ между нашити съотечественници въ Самоковъ. тѣ доста пострадаха отъ Дели Матея и днесъ не имъ нито сѣката му да видятъ. Нека нашити егонисти въ Цариградъ не ся надуватъ толкози; много по достойни българи ся намиратъ въ отечеството ни отъ тѣхъ и ако тѣ ни позволяваха — тѣ сѣ голѣми лица — ние бихми днѣ ги дади за примѣръ.

Единъ Сливненецъ ся насна да рѣши прѣприната която съществува между двѣ партиї: едната противъ главниятъ учителъ другата за главниятъ учителъ. Той доказва че учителити не сѣ криви, нъ самити Сливненци. — Ние стваряме възъ невинити дума той, онова което отъ насъ произхожда. Не трѣба да намираме погрѣшка на училищата че не вървятъ добръ защото нѣ ги нареждаме и управляваме съ дълбокото си ученіе, кой както ще (!); затова не треба да ся сѣрдимъ че младити ся въздигатъ по нѣкога възъ назн, защото това показва тѣхната чувствителность къмъ просвѣщеніето; не треба да ся гѣвими че ни хвъргатъ сатири за нашити нередовни, възъ учебнити заведенїа, дѣла; защо това при чувствителността показва и разсѣдактъ нѣмъ; нъ трѣбва хладнокрѣвно да разгѣдаме сѣко нѣщо и безстрастно да го разсѣждаме за въ полза на общото добро.

Свѣтътъ дсбръ; щастливи бѣха сливненцити ако го слѣдваха.

Горѣреченїата дописка е безъ дата препорачиваме я на сичкити Сливненци, особито на старите.

Новините ни отъ Солунъ, 10 Марта сѣ много непрїятни на караказанската патрикана. Още една болка я нарани въ джѣгерѣтъ. До 4—5 депутати стигнали въ Солунъ за да искатъ сѣединеніето съ Римската цѣрковь и да препознаятъ Пия (X за върховенъ пастыръ. Тѣя Българе сѣ отъ епархїити на Сересъ, Дойранъ, Нигрита, Касандра и още отъ други мѣста. Въ тѣхното желаніе съществувало по голѣма рѣшителность отъ колкото имаха нашити съотечественници въ Кукушъ. За това пиаме пѣлни надѣжди, че исканіето нѣмъ скоро ще земе край и ще ся отгьратъ единъ пѣтъ за всѣкога отъ фанариотското робство.

Не сѣ само българити които ся отаѣлятъ отъ православната Екѣ-сархонша цѣрква и отъ свѣтѣйшиятъ ну патрикъ. Нъ на самити грѣци дотѣгнаха безчѣвѣчнити злоупотребенїа и дошавянити на грѣцкото духовенство. Въ критъ (Гирисъ адасѣ), споредъ Смирненскитъ Гипарсїалъ и споредъ самити грѣцки вѣстници въ грѣция 60,000 души ся съединиха съ Римската цѣрква. Ако прочее грѣцити които иматъ природно духовенство, ся отдѣлятъ отъ него, много повече ние, които нѣмаме никакво духовенство, сме длѣжни да бѣгаме далечъ отъ едно чуждо духовенство което ни злоупотребява.

Даскалъ стойкового осмогодишно писанїе което извърши на 24 Януарїи и за което говорихме, ставало прѣдмѣтъ на голѣмо уваженіе. Даскъ дописникътъ ни ся гаври съ това пѣпигатїе въ което наусницити, светчетата бѣше сичкити науки и въ истото врѣмя отговоръ на разказванїята на единъ ученикъ който, ни съблши наукити които не съществували въ даскалъ стойковити класове. Съдержанїето на дописката е слѣдующето:

Той (ученикътъ) раздѣля учениците на 5 чина; тѣ сѣ 8 чина или 8—стола наредъ наредени въ училището. Въ столовети не знаятъ нито кр. Исторія, нито кр. катихизисъ нито кратко землеописаніе, а юще да говорятъ турски не знаятъ, и български не могатъ. По плочити и котката да минава писва. Той епомелува и за аритметика, прости, дробни.....числа. Г. Дановъ предъ 2 мѣсца мина отъ тука и училищни-ти настоятели го поканиха да остави нѣколко тѣла разни книги та дано чрѣзъ тѣхъ се исхвалятъ упрѣпанити наусници и псалтири. Прочее, даскалътъ и учениците сѣ видѣли горѣпомянатити правила у Г. Данова та аритметика.

Новинити ни отъ Сопотъ, 15 Марта извѣстятъ че архиѣпикътъ на Пловдискіятъ Пайсій тръгналъ да събира, вѣнчалата по 10 гр. мѣри фиятъ. Тѣй отъ село Михалца което има 80 къщи, зель 700 гр. Въ Казоферъ, въ Карлово, въ Сопотъ не му дали, нѣ му ги хванали на масрафѣтъ който ся въскачалъ на 600—700 за два дни! Види ся че той ся благодарилъ на това защото презъ среднопосната седмица той ся доста еглендисалъ по калугерскити метоси!

Въ това си разбойническо ходеніе, Пайсійвтъ продавалъ и селата на поповити. Който отъ поповети е сиромашъ и нѣмалъ пари да заплати купенното си село страдалъ много злини. Тѣй попътъ на село Кайсерли, като нѣмалъ да му плати 500 гр. притърпѣлъ сѣкакъвъ видъ притесненія и архиѣпикътъ го запозналъ да го заведе вързавъ у Пловдивъ.

Въ Габрово нашити съотечественици сѣ благодарили отъ тръгнуваніето на Г. Бурмова за Цариградъ. Сега сячко тамо познаятъ и свидѣлствуватъ че той растроивалъ обществото и причинявалъ несъгласіето и безпокойствието на обществото. Като го нѣма днесъ въ Габрово сичкити жители еднодушно и съгласно разгледатъ народни-ти работи и ся стараятъ да устроятъ онова което размирихтъ развалили и разсѣяли.

Преди да тръгнѣ отъ Габрово свикали го на единъ съборъ въ когото маската на сячко сѣ открила и който убѣдилъ г-на Бурмова за погрѣшките му. Чрезъ заплюване то което единъ членъ на събраніето направилъ на лицето му, редакторътъ на бѣдното періодическо списаніе, ся крайно увѣрилъ че станалъ петърпимъ вече на сячко Нѣкой отъ пріятелити му сѣ наелъ да го защитятъ, нѣ като видѣли че той самъ не повѣдалъ грѣхове сѣ оставили сѣ и го подигравали и тѣ.

Готвятъ ся въ Габрово да подновятъ пѣзъ цѣло една стара църква св. Богородица. Спомоществованіето сѣ отворило, и до сега до 150 хиляди гроша сѣ събрали само отъ една махла. Таа сума съединена съ капиталътъ на църквата ще дозволи дѣлото да ся начини наскоро. Веществата за на-правата бѣли готови, споразумѣніето съ

дулгерити направено. Въ истіятъ градецъ ся съставилъ другъ единъ съборъ, за да пригѣжда общити работи и нѣкои разни на жителити. Той ще засѣдава два пѣти въ седмицата.

Дозволено е да ся надѣваме че това съгласіе ще ся продължи между Габровчани и слѣдъ исправаніето на църквата си тѣ не ще забравятъ да въздигнатъ новото си училище.

Т. Пазарджикскіятъ калугеръ попъ Якимъ слѣдва още обикновенити си злоупотребленія. За една исповѣдъ той изскувалъ отъ женити по една риза и единъ чифтъ чорапи. Въ противенъ случай ако му не дадатъ, той избулвалъ сичкити срамни изразенія връхъ тѣхъ, сичкити проклятія, шото народътъ началъ да ся отчаява и да не погледва вече църквата. По причина на злоправното поведеніе на тоя попъ, голямо и студяване сѣществувало въ сѣрцата на жителити кѣмъ вѣрата. Пиянството было за него първото дѣлно заниманіе и прѣлъ да влѣзе въ тържествуваніето на божественити тайни, той напивалъ доста гърлото си. Единъ день добръ напитокъ, забравилъ да погребѣ причастіето. Съ пиянството той сѣдипявалъ и лудостъ; за това Т. Пазарджичае ще сторятъ добръ ако го връзватъ по нѣкогашъ.

Нѣ научаваме ся отъ смѣтата дописка, 7 Марта че жителити зели добри мѣрки за да дадатъ пѣтътъ на тоя размирихъ. Нека ся надѣваме че ще сподучатъ.

Интересніятъ пѣтникъ Т. Пазарджичиянинъ ни съобщава и днесъ драгоцѣнити слѣдствія на пѣтуваніето си изъ Пловдивското окръжіе.

Отъ Пазарджикъ той миналъ въ село Раживо Коваре, населено се отъ българи, съ църква и училище. Въ Перущица, съ около 350 къщи съ добро училище по новата метода, съ доволно ученици. Врзотвица съ около 200 къщи, училище добро, въ праздно, по причина на несъгласіето и непогодата която епѣтропѣти и священници имали по между си за учитель. Колгатово, съ църква безъ училище. Каршіяка глѣто учительтъ често обичалъ да нѣй грѣчки въ църквата; нѣ младити го истребили. Тамошното училище е въ добро състояніе, нѣ священници тѣрпятъ насилства отъ фанариѣтити които искагъ да ги погрѣчатъ. Цапапица, съ около 400 къщи, съ дѣл църква и едно просто училище съ почти 20 ученици. Въ това село ся лампратъ стари ръкописи и священници грѣци които играятъ селанити както шѣтъ. Доранково (Драмско окръжіе) съ 450 къщи, съ две църкви и училище въ което ся учятъ грѣци. Любопытното е че нито единъ грѣкъ има въ тѣя села, нѣ фанариѣтити имъ наложилъ, чрезъ заплашване и афоризма грѣцкіятъ языкъ. Широкалъка, безъ учитель.

Любопытніятъ пѣтникъ ни обѣщава и други подробности за селата на тамошнити

страни; нѣе ще го благодаримъ и съ сѣкъ удоволствіе ще отворимъ стѣлповети на листъ си за помѣщеніето имъ.

Прієхне и други подробности за Г. Пайсія, Дехиматеевѣтъ намѣстникъ отъ 15 Марта. За да иди за Самоковъ, той миналъ презъ Солунъ и презъ Джумаята. Въ пѣдѣла, 13 Марта Самоковци сѣ събрали и му казали да си събира чуковити, защото съ камани ще го трепатъ. По пристиганіето му въ тоя градъ никой не излязалъ да го по-рѣшне и увѣрватъ ни, че баваніето му ще му придобіе голѣмото доброутро.

Ако Г. Пайсій имаше Св. Стефановѣтъ духъ, той ся бы уставлялъ да го притрепатъ съ камани и бы ималъ утѣшеніето да извика: Вижду небеса отворена и сына човѣческа сѣдяща о десную бога. Нѣ мислимъ че той нѣма врътя да става второмѣченикъ; фенерското живѣніе е по пріятно.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРИЯ

Сливенъ— Господине редакторе,

Отъ нѣкой време съ жѣлость глѣдамы различни статіи отъ Сливенъ въ Вѣстникѣтъ, отъ които нѣкои говорятъ вѣзъ—, а нѣкои за—; единтъ и другитъ трѣба да си иматъ по нѣкои причини, защо неможе бы друго-аче; но единтъ и другитъ отпущатъ смѣтата причинителна точка: първитъ болятъ ся да ся кажатъ, да не бы че падни отгорѣ имъ; вторитъ, ако и да я знаятъ, забикалятъ я. Защо тѣй? защото на едини не понася да казватъ правото, а на другити исхожда да отдаватъ тѣхнитъ погрѣшка на другитъ.

Коя е слѣдователно истиннитъ причина на това разноуміе? Коя друга може да бѣди освѣтъ тѣзи която е била до сега и която ще бѣде по злополучіе юще за много врѣме, както ся види: високо—празното мѣчтаніе (азъ съмъ, азъ знамъ...), егоизмътъ и завистьтъ сѣ главнитъ точки отъ които произхождатъ сичкитъ тези.

Както че повѣкити отъ нашитъ граждански и школки управители иматъ по злочастіе тѣзи дарбы качества, не е съмнително че може ся породѣ смущеніе вѣзъ доброто, а защита вѣзъ злото; напредване на послѣдното от-тласкване на първото.

Въ нашитъ Сливенъ, който колко и да ся е побългарилъ отъ нѣколко години, нахождатъ ся притова нѣкои

ище съ гръкомански духъ, които отъ срамъ, ако и да не гонѣтъ българскіятъ языкъ, то не му даватъ и голѣмо напредване, защото желаятъ съразмѣрно напосоки да върви гръцкіятъ; ако на видимо желаятъ просвѣщеніе; точно тѣ го гонѣтъ, защото то имъ гложди, разваля имъ интереси и ги сваля отъ славата имъ: «между слѣбниѣ едноочиятъ е царь» дума една пословица.

Безъ да искаме да ся простремъ въ подробни доказателства, ние иде попытамы само едно нѣщо което е явно на сичкитѣ: Защо нашитѣ учени Сливенци ся приематъ въ други мѣста съ уваженіе и почетъ, а въ тѣхнитѣ си матеренъ градъ противното срѣщатъ? Да ли другитѣ ги слѣбно уважаваатъ и почитатъ, или ние ги слѣбно покрусваме и укоряваме? Кое отъ двѣти е по за вѣрване, всякъ го догажда.

Всякъ знай че ние сме имали и имаме отечественици, какъ главни учители, въ Котелъ, въ Шуменъ, въ Търново въ Ямболъ.....; че всичкитѣ тѣзи сж были и въ нашъ Сливенъ, но за одного не можемъ каза че е напусналъ съ славата си и съ почетъта си Голѣма честь за градътъ нѣ и голѣма срамъ за насъ!! защо това тѣй? защо тѣ намъ не сж угодни? Явно защото искатъ, какъ искрени отечественици, доброто и ся противатъ на злото,— И тѣй, Димитраки Х. Александровъ, примѣрътъ на учителското звание, человекъ съ добры наравы, съ добро поведеніе съ добро учение....., не можи да бѣди за наши добръ. Добри Чинтуловъ, отличенъ момъкъ и прекрасенъ въ всяко отношеніе като жъртва себя си седмъ години да постави основата на българскіятъ языкъ, да извади ученицы както трѣба, напоследъкъ принуди ся съ обезчестеніе да напусти— При тѣзи и други още трѣба ли да ся удивляваме че ваставаме днесъ вазъ Доброплоднаго? не; защото това е своството на нашити граждани: „вѣкътъ козипата си промѣнува, а наравитѣ си не“

Наконецъ, кой е за назъ добръ и приятенъ? кой! който да ни ласкай, който съобщава неговитѣ интереси съ нашитѣ, или който ходи съ наши на умъ-тъ и знай граждански ра-

боти да расправя, съ една рѣчь — мюзевирликътъ добръ. Тѣзи които иматъ изрѣдны таква нѣкои качества, въ нашъ Сливенъ, сж сѣкоги прияти и плататъ имъ незабавно ся умножава: Яни Сотировъ, който единъ сухъ гръчески языкъ знай, и то по мѣчганіе, който за пара е скъпъ, какъ учитель, защото зашиваше грекоманизмътъ, защото говореше противъ българщинатъ и я гонеше, и защото ласкаеше опези които ся наслаждаватъ отъ тѣзи нѣща, за малко време плататъ му ся умножи; и, напоследъкъ за да го извадятъ отъ школатъ да не бърка редътъ ѝ и раздражнява на младыѣ духоветѣ — и да не зема плата за Богъ да прости, малко остава, за единъ никакавъ человекъ, да затворатъ отъ каприции и сжщатъ школъ. — Отъ тогава ся зачиахъ и кликитѣ противъ Доброплоднаго, защото като не е единиятъ, да не е и другиятъ; отъ тогава ся родихъ мыслатъ на безрѣдинъ тѣзи статии. И ако върви тѣй, което не ся надѣваме защото нѣтъшнитѣ нѣ епитропи сж свѣстны, то не ще ся забавимъ да достигнемъ въ горѣрѣченното положение. не дай Боже!

Тѣзи които преди години ся случихъ за Яни Сотировъ, за да му ся умножи плататъ, ся случаватъ по злощастіе и тѣзи іоше година за одного другого който е въ сжщото отношеніе и въ сжщатъ катигорія, белки-повѣки. Симіонъ отъ Котелъ, турекіятъ нѣ учитель, моля вы кажете ми какъвъ е? —, каква обхода има? никаква, и какво учение? (!) сухо, механическо, безъ никаква основа. При това, или защото съобщава неговатъ интересъ съ нашитѣ, или..., и нему плататъ умножихме тѣзи година. Языкъ за паритѣ!! Ето хората които ние подкрѣпяваме, хора които на друго мѣсто не сж приети или за не достоинствата си или за злото си обхождение.

И тѣй, Господине управителю, не трѣба да стоваряме вазъ невиннитѣ онова което отъ назъ произхожда; не трѣба да намираме погрѣшка на училищата че не вържатъ добръ, защото ние ги нареждаме и управляваме съ дълбокото си учение, кой както ще (!) за това не трѣба да ся

сърдима че младыѣ ся въздигатъ по нѣкоги вазъ назъ, защото това показва тѣхнитѣ чувствителность къмъ просвѣщеніе; не трѣба да ся гнѣлимъ че нѣ хвъргатъ сатиры за нашитѣ нередовни, вазъ учебнитѣ заведенія, дѣла: защото това при чувствителностьтъ, показва и разсудокъ-тъ имъ: но, трѣба хладнокровно да разгѣждаме сяко нѣщо и безстрашно да го разсѣждаме за въ полза на общото добро. Тогава и уваженіе отъ младыѣ ще имаме, и честь отъ сѣкаде ще придобиваме, и добъръ паметъ на нашитѣ потомцы ще оставиме.

СЪЖАКВИ НѢЩА И НОВИНИ

—Презъ тая седмица въ училището на Хазки, казватъ, ся случи една смутня. Учителътъ като предавалъ исторія въ класъ говорилъ предъ българчетата противъ българскіятъ народъ и го наричалъ варваринъ, грубъ..... Българчетата у които имало вѣди ся, още една искрица отъ угасената нѣ народна жаркость не погнѣнали тая низкостъ и протестували.

Тѣ писали при това, до бащити ся да ги извадятъ отъ това училище. Надѣваме ся че това обезчестеніе на нашитѣ народъ ще послужи за урокъ на нашити египетци въ Цариградъ. Тѣ знаятъ че гръцкити ги тѣпчатъ, нѣ пакъ ся увиратъ въ краката имъ.

—Като разказвалъ новинити си; Казанливитѣ Нововетхаръ сторилъ една погрѣшка, която сме длѣжни да поправимъ. Х е л е н д а р с к і я т ъ духовникъ не е който направилъ нѣкой си злоупотребеніе, нѣ Р и л с к і я т ъ. Нововетхарътъ отъ невниманіе турилъ едната дума на нѣсто другата. Отъ друга страна, въ послѣднитѣ си брой нѣ извѣстиха че нѣто единиятъ и другиятъ е направилъ злоупотребеніе: нѣ Х. Велзевулъ.

Колкото за Хелендарскіятъ духовникъ, днешното съобщеніе захвала на добродушиетъ му и былъ човѣкъ съ примерни нарави. И ние обичаме да сподѣляемъ на събщеніето.

—И тая седмица, Г. Екз-сархонъ не говори нищо, нито една дума за словото на Каратеодориди което обнародвахме. Нека неговити читатели и нашити забележатъ това излчаніе отъ негова страна.

Пишатъ ни отъ Габрово 8 1860

Щастіето на Г. Екз-Сархшовата Алморія.

» Окаченниятъ листъ на краставото магаре бѣ Г. Егсарховиятъ названъ праведно ФАНАРІЯ, а не » Латинія ». Слѣдователно казваніето което отдава безобразный Князь на дописатели, сходно е и прѣналежи на неговиятъ отъ сега до тукъ неговъ кореспондентъ; а сега Самсонъ! Въистинна серіозно нѣщо е дело нашити Габровчета мыслили че » Фанарія « не вредува по голѣма честь освѣтъ да я окачатъ такава на живоотно да я разнося отъ мѣсто на мѣсто, защото истинѣма други туба кой да я прѣма и чете.

» Проче още има да речеме, отъ гласътъ ната кой разумѣва? подобити му;—Слѣдователно издательтъ на фанарія и неговиятъ сега самсонъ не сж нищо друго, освѣтъ такъва живоотно; прочее едно такава живоотно съ фракъ, съ очпла, съ черни ракавици на рѣцети си съ бастунъ въ рѣка що е друго нѣщо, освѣтъ едно чудовище на свѣтътъ?! Таковъ е особно князътъ и издательтъ на Фанарія.

» Още една дума остава и свършяме; Фанарія, преречена отъ издательтъ ѝ на фенеръ сжщого значеніе може има само за него, защото му служи за такъва който му освѣщава пѣтипѣти къмъ Патриханата караказанска; а колкото за насъ въобще българети не е друго освѣтъ Фанарія т. е. Мракъ Фанаріотски.

Алморія контра Алморія.

» Единъ Самсонъ (подразумѣва се куче) на който му было вверено пазеніето на аганцата като побѣснѣлъ, за да не падна съ смъртоносниятъ си духъ колкото аганцата толко и человекити, изгонилъ го на далечъ отъ оградата. Той като ся запрѣлъ на една висока могила бѣснѣ сжщъ, фаналъ да вѣй; нѣ отъ далечината на мѣстото като не сжществувало вече онѣзи опасностъ, никакъ не го земали въ призрѣніе, ето той е сжщиятъ Самсонъ на Г. Ексархова. Прочее нека си вѣй колкото ще, намъ малко ни е грижата за това. »

Габр. 8 Марта 1860.

—Извлчяме отъ една дописка отъ Цариградъ, 14 Марта: Днесъ ходяха да нѣмрѣтъ хората чи даскалътъ накаралъ единъ отъ голѣмити си ученици да ямажи съ катранъ протката на една вдовица, защото ужъ шурята му ся сгодилъ за дъщерята на довица-

та, а той не былъ благодаренъ отъ тая сватовщина.

— Въ провадийската каза владѣй голѣмо безпокойствие и страхъ. Прочутіятъ разбойникъ, Солакъ, началъ да ся расхожда по онѣя мѣста съ нѣколко другарп. отъ които нѣкой сж изловилъ. Стотина запѣтиа и нѣколко отъ царскити войски въ Шуменъ ходятъ да го дирятъ, и ако да полагатъ голѣма дѣятелность още не можить да му откриятъ гнѣздото.

—Отъ Силистра молятъ компанията, Пдм пштай и сѣдр. да испрати колбото поскоро може, сѣдмипи стоки: 1-о три чифта клещи за тамажерити и зѣжеродолубити; 2-о нѣколко дълбоки капади за плитки главѣ; 3-о Петъ кантаря българщина, заменена съ Влахщина и гагаузаукъ първо качество; 4-о три и половина кантаря сѣгласіе да ся направятъ особна българска църква. 5-о четири кантара владыкопѣдіе. Това послѣдното да го свѣржатъ добръ, да не ѣриши за да не го крадѣтъ и откраднатъ Шуменици като най нужно за тѣхъ. Тѣя стоки ще ся отправятъ въ Кюлефча до 1^а. Тесъ-парана-Чикармазоглу и сѣдр.

—Отъ Шуменъ извѣстятъ че по слѣдствие на чтепіето на единъ фирманъ, турската лира сѣзала отъ 125 гр. на 100 гр, бешикътъ на 5 и другити монеди сѣразмѣрно,

—Увѣрватъ че двайсетъ баталіона отъ царската войска ще ся испратятъ у Прищина за допълнюваніе на военното тѣло у Румели,

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ

Цариградъ Марта 26 1860

Отъ много врѣмя ся говорене че една сѣрбска депутация ще ся прати въ Цариградъ отъ страна на князь Милоша. Това е точно и рѣчепята депутация е въ Цариградъ. Членовети които я сѣставятъ сж: Г. Цвѣтко Ратиевичъ представникъ; Г. Милови Ирановичъ главенъ управитель на мостовити; Г. Иванъ Павловичъ, протопопъ въ Шабачъ. Тѣя три членови иматъ съ тѣхъ си ГГ. Чибучъ, комисаринъ на дунавското мореплаваніе и Милошъ Ивановичъ Лехчанинъ, напредъ секре-

тариатъ на сѣрбската агенція въ Цариградъ.

Ж. де Константинополь обнародва въ официалната си частъ, единъ членъ връхъ тая депутация на когото сѣдържаніето ще дадемъ на кжсо:

Цѣльта на тая депутация е да иска отъ високата порта подтвърденіето на наслѣдството въ Милошовото домочадіе; промененіето на трактатити относително за владѣтелниятъ дворъ (В. Порты) и които опредѣлятъ законнити му права, поставяніето на мюзюманти въ Сѣрбія подъ една нова система; измѣненіето на условіята въ които е турена крѣпостъта на Бельградъ, поставяніето на други гюмрушки сѣгласія и измененія въ нѣкои точки на границити. Тѣя исканія докарватъ политическа вреда на Едирненскіятъ трактатъ и произвождатъ пълно поврежденіе на правата на владѣтелниятъ дворъ, пагуба на привилегии и преимуществата които има Сѣрбія, пълното освобожденіето, за полза на Милошовото домочадіе на княжестото което отъ 1459 стои подъ Турція.

В. Порты ако влѣзе въ такъвъ пѣтъ ще дава отговорность не само на нея ся нѣ и на Сѣрбскіятъ народъ.

Милошъ не иди да говори въ Цариградъ за полза на интересити, преимуществата и привилегии на Сѣрбскіятъ народъ чрезъ депутацията си; нѣ за полза на едно домочадіе, за интересътъ на наслѣдницити си. Слѣдователно тая депутация не може да говори въ името на народътъ, нѣ като органъ на днешниятъ князь, и тя ще ся слуша като такава.

Милошъ забравилъ уроцити на приключеніята въ 1835 и 39. В. Порты не изискува за нея си нищо повече отъ колкото сжществува; нѣ за народити които ся осѣтили тяжината на истата рѣка тя ся дрѣжи особито у порѣчителствата които сжществуватъ.

И томанското правителство ще земе въ уваженіе днешнити обстоятелства

ще предвари смущенията малко много смѣтати. Предъ депутаціята на князь Милошъ която иска нови преимущества Отоманското правителство може да тури една депутація отъ сърбскіятъ народъ който да моли портата да упати старити му преимущества и високото си покровителство. Прочее В. Порта не е само владѣтелница на князѣтъ и на мѣстото, правата на князѣтъ я интересватъ само когато не повреждатъ правата на народѣтъ.

Дѣйствието на вънкашпни вліянія не промѣнява никакъ сѣществението състояніе на работити и сърбскіятъ народъ, който ся малко грижи за политика ся надѣва, іерархически, законно и исклучително на владѣтелнѣтъ дворѣ. Отъ друга страна европейскити сили не можатъ да не знаятъ за коя цѣль народѣтъ ся сѣдинява съ желаніята на пачалството което го управлява.

Колкото за въпросѣтъ на крѣпостѣта въ Белградъ, съ какво право може да ся бута?

На поддигнатити въпроси въ Сърбія нѣкои отдадоха послѣднити военни мѣрки които Портата зе и диганіето на редифти въ Румелія и Анадоля. Положеніе то на Сърбія не вдѣхнува на Турція толко тежки безпокойствія щото въоруженіята за които е въпросѣтъ да ся сѣдятъ съвсѣмъ нужди. Портата е подкрѣпена въ днешнити обстоятелства отъ състраданіята на голѣмити сили, и Турція като умножава войската ся прави както сичкити правителства ще направятъ въ подобно обстоятелство.

Такава е на кѣсо сѣщността на членѣтъ когото Ж. де Константино. обнародва по случай на Сърбската депутація.

Генералѣтъ на бригадата, Али паша зе заповѣдъ да иди въ Херцеговина за да командува войската която въ гарнизонъ е тамо. Въ Скутари (Албаниа) Ахмедъ паша ще го пажѣсти.

Комисіята която е опредѣлена да тури границити на Черна гора ся намира още до 19 Марта въ Ратузъ. До тогава едвѣмъ съ много мѣнотин туриза тишина и благочиніе по причина на непрестаннити немируванія на Черногорцити. Комисіята предъ да ся развали ще разгѣда нѣколко мѣ-

нотин относително за нѣкои частни и моти. Слѣдъ това тя ще иди въ Скутари (албаниа) и послѣ на самити граници.

Ще четятъ на краятъ словото казано отъ Викторъ Еммануила когато Сардинскіятъ парламентъ въ Туринъ ся отворилъ. Въ това слово царѣтъ изражава сичката си признателность къмъ народѣтъ и къмъ Французскіятъ императоръ въ ямято на Италиа.

Той извѣства подписваніе то на трактатъ който сѣдинява Савоа и Ниція съ Франція; и това подписваніе было най сѣжлата жертва на сѣрдцето му. Нъ при това той оставилъ на тѣя провинции воля да жребятъ, на парламентѣтъ да разгѣжда и удобрява сѣдствіето. Колкото за Швейцарія порѣчителствата на между народното право ѣ сѣ упазени.

Провинциити на Елизіа приели едно установеніе съобразно съ онова на старити провинции; нъ за Тоскана нужно было да ся зематъ особити расположения. Царѣтъ выка сичкити граждани да разгѣдатъ благородно сичкити мнѣнія щото Италиа да стани Италията на Италиецити.

Колкото за Романиити Сардинскити войски вѣзали въ тѣя провинции, нъ надѣватъ ся че послѣдствіе на пригортити които днесъ ставатъ между Французскіятъ и Римскіятъ двореце, тоя въпросъ ще ся свѣрши скоро.

Тоскана издаде на 17 единъ манифестъ за да язясни предъ европейскити сили причинити които я принудили да не приеме и да отласни рѣшително предложеніята на Франція.

По слѣдствіе трактатѣтъ заключенъ между Франція и Пиемонтъ, Французскити войски ще трѣгнатъ да занематъ Савоа и Ниція.

Нъ предъ това сѣдиненіе Швейцарія протестува, и ся готви да протявостои на сичкити страхове и стѣмненіето което още владѣй европейскити сили относително за тоя въпросъ, подбужда безпокойства които хранятъ страхъ въ духовити и плашатъ едно европейско потърсваніе.

При тѣя страхови безъ сѣмѣніе прикалени, трѣба да ся приложатъ че слухови ся раздаватъ за единъ защитителенъ сѣюзъ между Неаполъ и Римъ. Дума ся че Пашата и царѣтъ

на двѣти Цяциліи заключили единъ трактатъ чрезъ когото тоя послѣднѣтъ самодържецъ ще прати войската си въ Омбріа и Маршити. Ако трактатъ сѣществува дѣйствително, и обстоятелствата причиняха извършваніето му, единъ неизбѣженъ сѣюзъ ще послѣдова. Отдаватъ на това предвиждане, политическото сѣдиненіе на средня Италиа съ Сардинія.

Увѣрватъ че князь Кариниятъ ще трѣгнѣ за Тоскана съ войскити които ще занимаатъ новити провинции на царството.

Позиняити отъ Испанія съобщаватъ нѣколко подробности врѣхъ състояніето на двѣти страни слѣдъ несполучваніето на приговорити между Мулей Аббасъ и генералъ Одонелъ. Въ Мадридѣ ся надѣвали че слѣдъ приземаніето на Тетуанъ, Испанската войска ще трѣгнѣ къмъ Тангеръ. Марокцити сѣ приготвили да ги чакатъ, като не дошли, тѣ нападнали врѣхъ ордѣята нъ сѣ силно отласнали.

На другіятъ день, Мулей Аббасъ пратилъ да направятъ на Марешалъ Одонелъ предложеніята на мирѣтъ Маршалѣтъ отговорилъ че желай примиреніе; нъ ще отправи предложеніята до царицата. Догдъ познаятъ рѣшеніето на царицата неприятелскити дѣйствія сѣ прикѣснази.

Отговорѣтъ на царицата дошелъ и заповѣдъ са дало на Одонелъ да ся примирѣ съ Марокъ. Предварителнити точки сѣ положили отъ едната и другата страна и ся разгѣдватъ взаимно съ единъ примирителенъ духъ. Франція и Англіа насѣрчоватъ тѣя расположения.

Г. Туввелъ отговорилъ на протестацията на Швейцарія и ся чуди че тя е предпочела да протестува нежели да ся увѣри на правосѣдіето на Франція, и обявява че Сардинскіятъ царъ съ силата на правата си былъ съвсѣмъ свободенъ да расчлужи Савоа. Швейцарія дума тоя още ся подкрѣпява врѣхъ трактатити отъ 1564 и 1815 за да протестува противъ сѣдиненіето на Савоа. Прочее сѣгласіето отъ 1564 нѣма аналогія съ днешното състояніе и до толкова ся унищожилъ отъ силата паработити щото не е нито спомена то въ трактатѣтъ, отъ 1815, колкото за Вскіятъ трактатъ чрезъ нег оШве-

царя и на неутралностъ връхъ Шаблей и Фосини. Сега като Савоа ся съедини съ друга сила Швейцария може да ся види като връхъ отъ обзателствата си, и има право да протестува противъ законността на това дѣло. Г. Тувнелъ свършва като обѣщава че той въпросъ ще ся предложи на силите които подписахъ Виенскіятъ трактатъ.

Миналата срѣда, Н. Ц. В. дукъ де Брабанъ трѣбало да стигне въ Галацъ. Н. П. Киямилъ бей, ся прати отъ Н. И. В. да поздравя Н. Ц. Выс. отъ страна на Султанъ и да го съдружи до Цариградъ.

Слово на Викторъ Емануила.

*„Господіе Сенатори
Господіе депутати.*

„Послѣдніятъ пътъ когато отворихъ Парламентътъ, въ средъ боледуваніята на Италия и бѣдствіята на държавата, вѣрвахъ въ Божіе правосудіе, което мя правяше да ся надѣвамъ много отъ щастіега ни. Въ едно твърдѣ късо растоіаніе врѣменно, едно нападеніе ся отгласна; Ломбардія, направена свободна чрезъ славни приключенія на войскити, както и средня Италия чрезъ чудесната храбрость на народити; и днесъ представницити на правата и на надѣждити на народътъ сѣ събрали около мене.

„Ние сме длъжни за едно только голѣмо добро на единъ великодушенъ съюзникъ, на храбростта на нашии войни и на неговити, на предаността на самоволницити, на постоянното съгласіе на народити, и отдаваме благодаренія на Бога, защото, безъ помощта Божія не ся изпълноватъ предиріята только достопамятни за сегашни ти и бѣдни поколѣнія. Отъ признателностъ къмъ Франція, за доброто на Италия, за утвърденіе на съюзътъ на двата народи които иматъ общи происхожденія общи начала и общи сетини, като нѣколко жертвы станахъ нужни, направихъ онака която бѣше во скѣп на срдцето ми: като удазахъ жребити на народити и удобреніега на парламентътъ; и колкото за Швейцарія, поръчителствата на междунатодното право, — заключихъ единъ трактатъ за съединеніега на Савоа на Ниція съ Франція.

„Имаме още много мѣнотии да събаряме, нѣ подкрѣпенъ отъ общенародното мнѣніе и любовта на мои народи, не ще оставя да ся нападни нито смали никое право, никоя свобода.

„Непоколебимъ, както нашии праѣли, въ католическити догми и въ почетта къмъ върховіята началникъ на вѣроисповѣданіега, ако църковното началство употреби духовнити оръжия за свѣтски интереси, ще намѣря въ обезопасността на съвѣстта ни, както и въ прѣданіята на домочадіега ми, сила за небугнатото удържаніе на обществената свобода и моето началство за което ще давамъ счетъ само на Бога и на моити народи. Провинціити на Емилиа зеха едно установленіе съобразно съ онова на старити провинціи; нѣ колкото за Тоскана, която има закони и установленія особити, нужно бѣше да ся пріематъ особити расположенія.

„Кѣсината на врѣмѣто и бързината на преключеніята възбраниха приготвеніега на законити които трѣба да натемятъ и утвърдятъ новото правителство; въ първиятъ періодъ на това законодателство длъжни ще сте да разгледате най важни предложенія. Моити министри ще приготвятъ послѣ, съ помощта на развити комисиі, проектити които ще разгледате въ вториятъ періодъ. Основани връхъ уставътъ, политическото военното и финансиалното единство и еднаквостъ на общественити и наказателнити закони, успѣхътъ на правителственити свободи на провинціити и на обществата, ще подловятъ у Италийскити народи тоя блясъкъ и силенъ животъ развитъ подъ единъ другъ просвѣтителенъ образъ, и въ една друга европейска държава, чрезъ автономіята на гражданствата, която е днесъ противна на проставаніега на силнити държави и на естествога на народътъ.

„Господіе сенатори,

„Господіе Депутати,

Като предприемаме почиваніега на новото установленіе, като не търсимъ въ старити партіи друго освѣнъ памятьта на заслугити направени на общіятъ подлогъ ние канимъ на една благородна борба искренити мнѣнія за да придобіемъ високата цѣль на народното добродѣйствиє и на величината на отечеството, което не е вече Римската Италия нито онака на срѣднити вѣкове, която не трѣба да е отворена на чуждити славолубія, нѣ която трѣба да бѣди Италията на Италици.

ИЗВѢСТІЕ.

Отдолоподписанни-ти земаме честь да извѣстимъ на всички учени Българе какво на идѣція Джумайски Панаиръ щатъ ни ся помирать за проданъ слѣдующи-ти книги:

Всеобща Исторія, Българска граматика, Райна Книгити Българска, съкращенный Рабинзонъ и Гуслица отъ *Груева*; прос. Катихизисъ, Пространна и кратка числителници, Пространно св. Бытописаніе съ 102 изображения и приѣри за краснописаніе отъ *Х. Г. Данова*; Сборникъ отъ *Д. Попова* и *Р. И. Блжкова*; Алгебра отъ *Х. Д. Ваклидова*; Земледѣліе отъ *Н. Икономова*; критически изслѣдованія върху Българскѣ-тъ Исторіи *Ю. Венелина* отъ *Б. Петкова*. Церковна Исторія отъ *Аверкіа Петровъ*; Цвѣтосѣбраніе (Славянска Христоматія) отъ *Никифора П. Колстантинова*; [Цвѣтосѣбраніе църковно пѣніе] отъ *Д. Ангела*; Двѣ приказки за славни-ты жени (книжка за дѣвическити училища) отъ *Станка Спасо-Еленина*; Царственникъ (Българска Исторія) отъ *Х. Павлова*; Първа часть отъ Показалеца *Раковскаго*; краткъ писмовникъ отъ *А. Павлова*; Александрия (Баснословна исторія Александра Македонскаго) отъ *П. Х. П. Василева*; Генрихъ Айсенфельскый одъ *Радя І. Колесова*; Софроніе (глаговано Евангеліе) отъ *Софроніе Еп. Врачанскаго*, многострадателна Геновева отъ *Павла Тодорова*; Землеописаніе отъ *С. И. Радюлова*; Взаимно учителни Таблици и същити припечатани на букварь отъ *С. И. Доброплодный*. различни букваре за новоначалнигы Нова пѣсно пойка отъ *П. Р. Славейкова*; такожде и други разни духовны, исторически, романтически книжки колкото сѣ могли да излезатъ до сега на Българскый языкъ. Освѣнъ това намиратъ ни сѣ и много различни жезлзны писалки, илевози и други потребни учящеу ся ученику.

Това като извѣстяваме молимъ Г. г. учители, настоянници и вси пріятѣли да ни заповѣдатъ зачото обичатъ да имъ дадемъ или проводимъ, мы сме готови да имъ послужимъ съ всякъ точность и усърдіе.

Въ Пловдивъ 21-й Марта 1860.

Х. Г. Димовъ

И. И. Тривчевъ

Мон. съ Ц-градъ 1860 Марта. 22

Лир. Тур.	Гр.	...	...	111	30
Лир. Анг.	...	...	...	123	10
Минцъ	...	...	...	58	10
20-франгъ	...	...	...	98	30
Полъ Имп.	...	...	...	99	30
Медж. бѣло	...	...	...	21	30

Подлистникъ на България

*Джювети на сърдцето
отъ Августъ Макетъ.*

Има четири години, зимащ денъ, единъ сухъ и живъ старецъ, едно отъ ония сериозни и ясни лица които народътъ нарича праведно почитени, Г. де Бьержъ, съвѣтникъ въ дворътъ на сикити, качваше се полегичка по стъпалата на една широка стълба въ улицата на университетътъ, предградіе Св. Германъ (S Germain). Часътъ бѣше шестъ и половина, врѣмя за вечеряніе. Грѣхливо увитъ въ памучната си сетрѣ, той стѣпаше слѣдъ дълги почивки, подобенъ на единъ гостъ когото е страхъ да влѣзе пръвъ. Обаче такова не трѣбаше да бѣде замислюваніето му, защото отъ доло на билетътъ съ когото го бѣха поканили бѣше написано: « Ние ще сме сами да поприказваме свободно ».

Какво пнаше да му казва баронката Шодрей, у която отиваше, и защо тая извънредна вечеря? Тая бѣше задачата която Г. де Бьержъ разгледваше, и която още не бѣше рѣшилъ, когато, слѣдъ въпроси и стѣпала, той бѣ длѣжепъ да ся запрѣ на вториятъ катъ и да улови връвѣта на едно звѣнце.

Г-жа Баронка Шодрей, членъ на Институтътъ и на сикити европейски академии, бѣше на четиристъ и петъ години, не само прѣятна жена, нѣ най прѣятната отъ сикити жени. Высока, дебела и грозна; съ единъ сладкъ гласъ и съ сикити естествени дарби които приличахъ на една свършена парижска домакиня, тя знае да привлече и да унази у тѣхъ, за нея, най добрити космополити които, едно врѣмя, ходяха въ кабинетътъ на славнѣтъ натуралистъ. Когато ся ужени за нея, Г. Шодрей ѝ бѣше донесълъ за чизъ двѣстѣ триста прѣатели събираши въ Швеція, Руссія, Польша, Италия, Англія, Германія. Съкое отъ тѣхъ голѣми имена, той го бѣше браалъ съ едно непознато растеніе, ловилъ съ една черупка рѣдка, болъ съ единъ драгоцененъ червей. Никога Шодрей не бѣше ся връщалъ отъ едно далечно патуваніе безъ да донесе една двѣ дузини нови прѣатели които оставаха вѣчни прѣатели като го поз-

паяха за челякъ слѣдъ като го бѣха познали за ученъ. Десятъ голѣми пѣтуванія, негови походи, бѣха допълнили сборникътъ; и сърдцето му, только голѣмо, только добро эко и да бѣше, не можеше да обема повече; както и гърдити му, малко мъртави, не можяха да дръжатъ единъ ординъ повече.

Г-жа Шодрей, която не бѣше только пѣтувала донесе по малко прѣатели, нѣ повече сребро. Тя бѣше довица на единъ богатъ фабрикантъ на химически произведения, половинъ-ученъ, съкого назадъ предъ прочутіятъ си събрать на институтътъ. Сикити ордини, сикити добри познаниства на Шодрей бѣха накарали славолубивата търговка да сжнува често. Щото тя не помысли че ще нарани покойнѣтъ като тури милионѣтъ си при краката на единъ побѣденъ наслѣдникъ. Колкото за нея, новата баронка обѣщаше отъ напредъ какво ще спичели на пазарѣтъ.

Ужени отъ десѣтъ години, ученіятъ и баронката не бѣха ся жикували нито една минута за свободата си. Шодрей, цѣлъ, прѣвъ денѣтъ, занимахъ съ трии царства, намѣраше вечерѣта единъ салонъ дѣто тѣхъ три царства бѣха представени отъ най гиздавити жени, най голѣмити діаманти и най сладковонити цвѣти. Баронката, украсена цѣлъ денъ съ славата на мжѣтъ си, стоеше въ седанцата веднѣжъ въ тоя салонъ. Духовита, задлѣжителна, крехка въ проектити си, тя бѣше наистина царица на единъ свѣтъ животинки съ бѣли врьтврьски, най драгоценити и най свършени на създачіето, както мислятъ натуралистѣ.

Такава бѣше домакинята която чакаше на вечеря Г. де Бьержъ, и го бѣше викала да приказва съ нея. Съвѣтникътъ влизаше въ шеисетата си година. Човѣкъ разуменъ, неукоризненъ, старецѣтъ на аристокраціята, той бѣше привзелъ прѣателството на баронката като я настояваше съ мѣдри свѣти и съ едно обичайно ходатайство по свадбата си съ Шодрей. Безъ съмнѣніе, быха го изискали по прочутъ, малко по славолубивъ. Зеръ, той ся рѣдко памѣра между только живи любовнѣности; нѣ, казахме го, баронката бѣше добра и умна. Тя знаеше че Г. де Бьержъ имаше единъ сынъ, истинно сокровище, единъ юнакъ. Той сынъ едвамъ на двайсѣтъ и седмъ години, бѣше только хубавъ, только гиздавъ, только благороденъ и только ми-

ренъ, щото съ малко помощъ, можеше да стигни до връхѣтъ на човѣшката слава, въ едно общество, което, нека го кажимъ, ако насилва много честно човѣка да посбира крилата си, го насърдичува съкого да ги распрострѣ.

— Да, рѣче баронката на съвѣтникътъ като му стискаше любовно рѣката, поискахъ да ви видя рано днесъ. Голѣма новина!... Въ първо, добръ увѣренъ ли сте че сынъ ви, Арманъ, ще дойде тоя вечеръ тука?

— Обѣща ми ся, госпожа, и безъ мжѣ; той обича съ единъ видъ страсть вашата кѣща и васъ сама.

— То добро! ако не дойде тоя вечеръ, ще развали най хубавото зданіе... Ще имамъ много свѣтъ тоя вечеръ.

— Ахъ!... рѣче съвѣтникътъ, който разумѣваше отъ тѣхъ предисловія важността на подлогѣтъ.

— Да... повече свѣтъ възможенъ, защото вый знайте че ся злѣ види да испращаше нѣкой отъ прѣтелити ни отъ републиката насамъ.

Баронката въздѣхна: Тя не бѣше републиканка. Г. де Бьержъ ся подсмѣ. И той не бѣше републиканинъ.

— Ба, рѣче той, белки има република! Не видите ли че сичко е на мѣстото си?

Тя ся засмѣ отъ нейна страна.

— Побързвайте, приложи тя, да ви обадя малко нѣщо преди да дойде Г. Шодрей. Видите, той не знай нищо отъ малкото ми съзаклітіе, не трѣба да подозрѣва; той е замисленъ и забравачъ връхъ това и можеше да ни издаде въ първи случай.

— Вые съзаклявате, госпожа? рѣче съвѣтникътъ.

— Да, за васъ, или по добръ за сына ви. Слушайте мя.

Отъ една четвъртъ Г. де Бьержъ друго не правеше, освѣтъ слушаше.

— Знайте първо, послѣдва баронката като улови похвѣтлѣтата рѣка на съвѣтникътъ, познайте че вый сте най добриятъ ми прѣтель, и че ви пнама като братъ.

Това братство, баронката го употребяваше като здрависваніе съ момцити или съ старцити: старцити ся ласкаеха че тѣхъ ся подмладяватъ; момцити, че ся тѣхъ застаряватъ отъ четиристѣ годишна сестра.

(слѣдува)